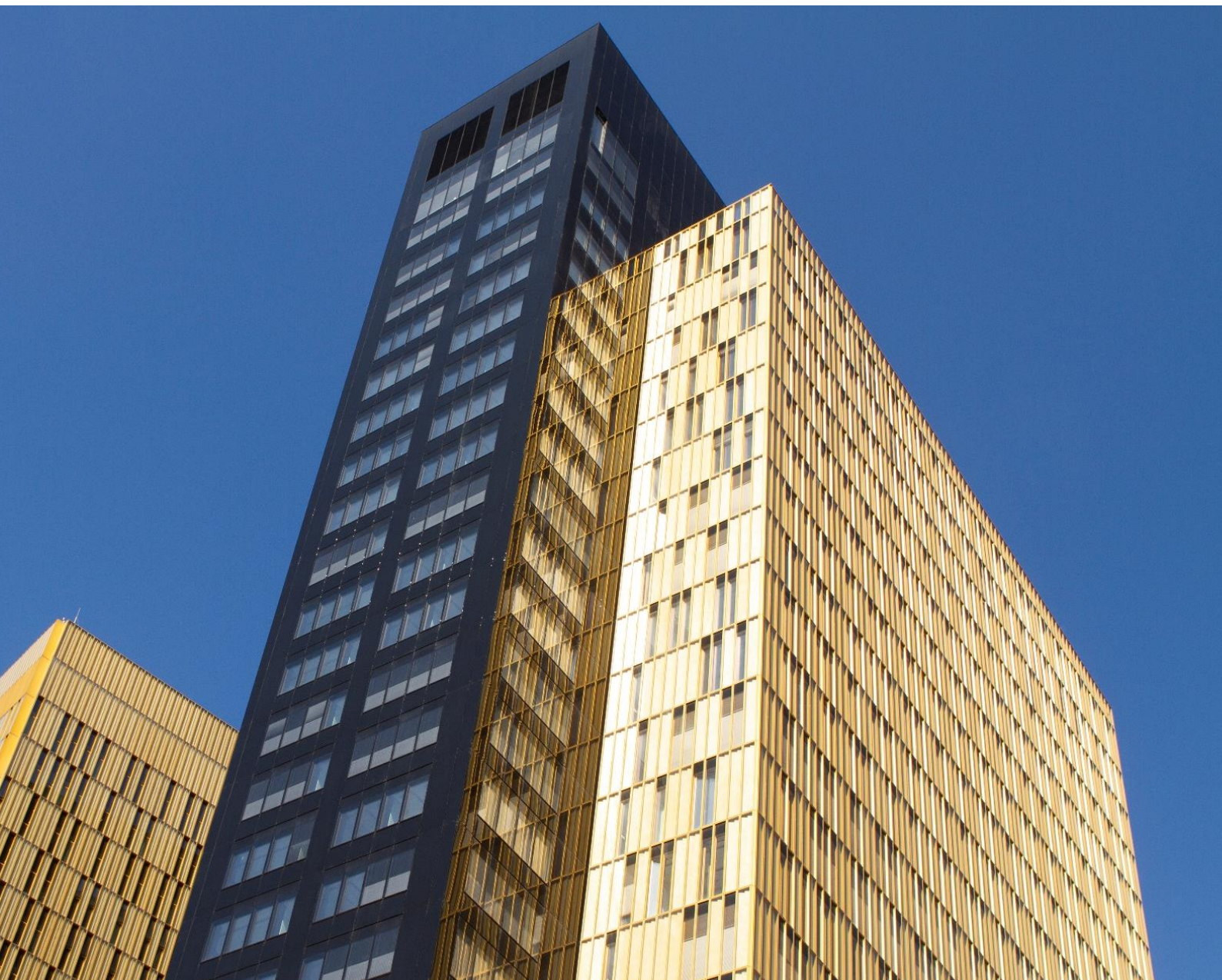

Tematski prikaz

Nujni postopek predhodnega odločanja in hitri postopek

Predgovor

Za hitrejšo obravnavanje zadev, ki to zahtevajo, člen 23a Statuta Sodišča Evropske unije¹ določa:

„S poslovníkom se lahko predvidi hitri postopek, za obravnavanje predlogov za sprejetje predhodnih odločb, ki se nanašajo na območje svobode, varnosti in pravice, pa nujni postopek.

Pri teh postopkih se lahko za predložitev vlog ali pisnih stališč predvidi rok, ki je krajši od roka, določenega v členu 23, z odstopanjem od četrtega odstavka člena 20 pa se lahko predvidi tudi, da ni sklepnih predlogov generalnega pravobranilca.

V nujnem postopku se lahko poleg tega predvidi tudi omejitev strank in drugih udeležencev iz člena 23, ki lahko predložijo vloge ali pisna stališča, in da se v izjemno nujnih primerih pisni postopek ne opravi.“

Hitri postopek obstaja od leta 2000 in je danes urejen na eni strani s členi 105 in naslednjimi Poslovnika Sodišča² glede postopkov predhodnega odločanja, na drugi strani pa s členi 133 in naslednjimi navedenega poslovnika glede direktnih tožb³. Hitri postopek se namreč lahko uporabi ne glede na vrsto postopka, če narava zadeve zahteva, da se ta obravnava v kar najkrajšem času.⁴

Predlog, naj se zadeva obravnava po hitrem postopku, vloži predložitveno sodišče, če gre za postopek predhodnega odločanja, oziroma tožeča ali tožena stranka, če gre za direktno tožbo. Predsednik Sodišča odločitev o tem sprejme po opredelitvi sodnika poročevalca, generalnega pravobranilca in glede na okoliščine primera druge stranke v postopku. Predsednik Sodišča lahko izjemoma tudi odloči, da se hitri postopek uporabi po uradni dolžnosti. Odločitev o dopustitvi ali zavrnitvi uporabe hitrega postopka se sprejme v obliki sklepa predsednika Sodišča. Vendar so bili med januarjem 2019 in junijem 2023, ko se odločitve niso sprejemale s sklepom, razlogi za odločitve o dopustitvi ali zavrnitvi navedeni le v končni odločbi.

Nujni postopek predhodnega odločanja je novejši, saj je bil uveden leta 2008 zaradi razširitve pristojnosti Unije in Sodišča na področju območja svobode, varnosti in pravice. Glede na posebej občutljivo naravo tega področja je bilo namreč treba kot odstopanje

¹ [Prečiščena različica Protokola \(št. 3\) o statutu Sodišča Evropske unije](#), priloženega Pogodbama, kakor je bil spremenjen.

² Poslovník Sodišča z dne 25. septembra 2012 (UL 2012, L 265, str. 1), kakor je bil spremenjen 18. junija 2013 (UL 2013, L 173, str. 65), 19. julija 2016 (UL 2016, L 217, str. 69), 9. aprila 2019 (UL 2019, L 111, str. 73), 26. novembra 2019 (UL 2019, L 316, str. 103) in 2. julija 2024 (UL L, 2024/2094).

³ Glede tega je treba navesti, da tudi člen 151 Poslovnika Splošnega sodišča z dne 4. marca 2015 (UL 2015, L 105, str. 1) določa možnost, da se odloči po hitrem postopku „glede na posebno nujnost in okoliščine v zadevi“.

⁴ V novem poslovníku Sodišča je bil izraz „izredna nujnost“, vsebovan v prejšnjem poslovníku, nadomeščen z izrazom „v kar najkrajšem času“.

uvesti poseben postopek, ki po potrebi omogoča varstvo zadevnih interesov. Tako je nujni postopek predhodnega odločanja, urejen s členom 107 in naslednjimi Poslovnika Sodišča, drugače kot hitri postopek, ki ga je mogoče uporabiti na vseh področjih prava Unije in v vseh vrstah postopkov, pridržan za postopke predhodnega odločanja, v katerih se postavljajo vprašanja v zvezi s področji iz naslova V tretjega dela Pogodbe o delovanju Evropske unije (Pogodba DEU), ki se nanaša na območje svobode, varnosti in pravice.

Odločitev o tem, ali se ugoti predlogu predložitvenega sodišča, naj se zadeva obravnava po nujnem postopku predhodnega odločanja, sprejme senat, ki ga v ta namen določi Sodišče, in ni obrazložena. Vendar Sodišče v primeru, da je predlogu za uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja ugodeno, v meritorni odločbi pogosto povzame argumente predložitvenega sodišča, zaradi katerih se je uporaba tega postopka izkazala za upravičeno. Poleg tega lahko predsednik Sodišča v primeru, da predložitveno sodišče ne poda predloga za uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja, vendar je že na prvi pogled jasno, da je treba uporabiti ta postopek, pristojnemu senatu naloži, naj preuči, ali je treba predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnavati po nujnem postopku, ki se nato lahko uporabi po uradni dolžnosti.

Navesti je treba še, da v besedilih, ki urejajo hitri postopek in nujni postopek predhodnega odločanja, niso podrobno pojasnjene okoliščine, ki morajo biti podane, da se uporabita ta postopka. Glede tega je zgolj v členu 267, četrti odstavek, PDEU izrecno naveden položaj, ki zahteva, da Sodišče odloči „v najkrajšem možnem roku“, in sicer kadar je vprašanje za predhodno odločanje postavljeno v zadevi v zvezi z osebo, ki ji je odvzeta prostost. Ob neobstoju dodatnih pojasnil je cilj tega tematskega prikaza predstaviti zadeve, ki ponazarjajo postopkovno obravnavo na Sodišču in iz katerih je mogoče ugotoviti, iz katerih razlogov je lahko upravičena uporaba nujnega postopka predhodnega odločanja ali hitrega postopka.

Prvi tematski prikaz je bil pripravljen leta 2019, zato je namen te posodobitve dopolniti obstoječi izbor s 15 novjšimi odločbami, od katerih se jih 10 nanaša na nujni postopek predhodnega odločanja, 5 pa na hitri postopek, in v katerih je podanih več pojasnil glede uporabe teh dveh postopkov.

Seznam zadevnih aktov

KONVENCIJA

Konvencija, pripravljena na podlagi člena K.3 Pogodbe o Evropski uniji, o zaščiti finančnih interesov Evropskih skupnosti, podpisana 26. julija 1995 v Bruslju in priložena Aktu Sveta z dne 26. julija 1995 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 8, str. 57).

UREDBE

Uredba Sveta (ES) št. 2201/2003 z dne 27. novembra 2003 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v zakonskih sporih in sporih v zvezi s starševsko odgovornostjo ter o razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1347/2000 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 243).

Uredba (ES) št. 273/2004 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. februarja 2004 o predhodnih sestavinah pri prepovedanih drogah (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 8, str. 46), kakor je bila spremenjena z Uredbo (EU) št. 1258/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. novembra 2013 (UL 2013, L 330, str. 21).

Uredba (ES) št. 810/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o vizumskem zakoniku Skupnosti (Vizumski zakonik) (UL 2009, L 243, str. 1, ter popravka v UL 2018, L 284, str. 38, in v UL 2019, L 175, str. 83), kakor je bila spremenjena z Uredbo (EU) št. 610/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 (UL 2013, L 182, str. 1).

Uredba (EU) št. 604/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vloži državlján tretje države ali oseba brez državljanstva (UL 2013, L 180, str. 31).

DIREKTIVE

Direktiva Sveta 92/43/EGS z dne 21. maja 1992 o ohranjanju naravnih habitatov ter prosto živečih živalskih in rastlinskih vrst (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 2, str. 102).

Direktiva Sveta 93/13/EGS z dne 5. aprila 1993 o nepoštenih pogojih v potrošniških pogodbah (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 2, str. 288, in popravek v UL 2019, L 214, str. 25).

Direktiva 2001/83/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 6. novembra 2001 o zakoniku Skupnosti o zdravilih za uporabo v humani medicini (UL, posebna izdaja v

slovenščini, poglavje 13, zvezek 27, str. 69), kakor je bila spremenjena z Direktivo 2004/27/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 31. marca 2004 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 34, str. 262).

Direktiva Sveta 2003/86/ES z dne 22. septembra 2003 o pravici do združitve družine (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 224).

Direktiva Sveta 2003/109/ES z dne 25. novembra 2003 o statusu državljanov tretjih držav, ki so rezidenti za daljši čas (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 272).

Direktiva 2008/115/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2008 o skupnih standardih in postopkih v državah članicah za vračanje nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav (UL 2008, L 348, str. 98).

Direktiva 2009/147/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. novembra 2009 o ohranjanju prosto živečih ptic (UL 2010, L 20, str. 7).

Direktiva 2011/95/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o standardih glede pogojev, ki jih morajo izpolnjevati državljani tretjih držav ali osebe brez državljanstva, da so upravičeni do mednarodne zaščite, glede enotnega statusa beguncev ali oseb, upravičenih do subsidiarne zaščite, in glede vsebine te zaščite (UL 2011, L 337, str. 9, v nadaljevanju: Direktiva o pogojih).

Direktiva 2013/32/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o skupnih postopkih za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite (prenovitev) (UL 2013, L 180, str. 60).

Direktiva 2013/33/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o standardih za sprejem prosilcev za mednarodno zaščito (prenovitev) (UL 2013, L 180, str. 96).

SKLEPI IN ODLOČBE

Okvirni sklep Sveta 2002/584/PNZ z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 34).

Odločba Komisije 2006/928/ES z dne 13. decembra 2006 o vzpostavitvi mehanizma za sodelovanje in preverjanje napredka Romunije pri izpolnjevanju posebej določenih meril na področjih reforme pravosodja in boja proti korupciji (UL 2006, L 354, str. 56).

Sklep Evropskega sveta 2011/199/EU z dne 25. marca 2011 o spremembi člena 136 Pogodbe o delovanju Evropske unije glede mehanizma za stabilnost za države članice, katerih valuta je euro (UL 2011, L 91, str. 1).

Izvedbeni sklep Komisije **(EU) 2015/789** z dne 18. maja 2015 glede ukrepov za preprečevanje vnosa organizma *Xylella fastidiosa* (Wells et al.) v Unijo in njegovega širjenja znotraj Unije (UL 2015, L 125, str. 36).

Kazalo

PREDGOVOR	3
SEZNAM ZADEVNIH AKTOV	5
I. NUJNI POSTOPEK PREDHODNEGA ODLOČANJA	9
1. Področje uporabe nujnega postopka predhodnega odločanja	9
2. Razlogi, ki upravičujejo uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja.....	11
2.1. Tveganje za poslabšanje odnosa med staršem in otrokom.....	11
2.2. Odvzem prostosti.....	16
2.3. Nevarnost posega v temeljne pravice.....	26
II. HITRI POSTOPEK.....	33
1. Razlogi, ki upravičujejo uporabo hitrega postopka	33
1.1. Narava in občutljivost področja razlage, ki je predmet predhodnega odločanja.....	33
1.2. Posebej resna pravna negotovost, ki je predmet predhodnega odločanja.	34
1.3. Odvzem prostosti tožeči stranki	41
1.4. Posledice za družino	43
1.5. Nevarnost posega v temeljne pravice.....	44
1.6. Materialno pomanjkanje	49
1.7. Nevarnost hude okoljske škode	50
1.8. Nevarnost nekaznovanosti v velikem številu zadev	51
2. Razmerje med hitrim postopkom v okviru tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti in začasnimi odredbami, sprejetimi v postopku za izdajo začasne odredbe.....	53

I. Nujni postopek predhodnega odločanja

1. Področje uporabe nujnega postopka predhodnega odločanja

*Sklep z dne 22. februarja 2008, Kozłowski (C-66/08, [EU:C:2008:116](#))*⁵

„Hitri postopek“

V tej zadevi, ki je bila vložena februarja 2008, je Oberlandesgericht Stuttgart (višje deželno sodišče v Stuttgartu, Nemčija) Sodišču predlagalo, naj predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po nujnem postopku predhodnega odločanja, ker bi se moralo prestajanje zaporne kazni osebe, o kateri poteka postopek v glavni stvari, na nemškem ozemlju kmalu izteči in bi bila lahko ta poleg tega predčasno odpuščena.

Predsednik Sodišča je navedel, da se bodo začeli členi Poslovnika v zvezi z nujnim postopkom predhodnega odločanja, katerega predčasno uporabo je predlagalo predložitveno sodišče, uporabljati šele 1. marca 2008. Tako te zadeve, ki je bila vložena pred tem datumom, ni bilo mogoče obravnavati po nujnem postopku predhodnega odločanja. Vendar je predsednik Sodišča odločil, da je bilo treba v duhu sodelovanja med nacionalnimi sodišči in Sodiščem predlog za uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja razlagati tako, da se nanaša na znatno skrajšanje trajanja obravnavanja te zadeve, in ga obravnavati kot predlog za uporabo hitrega postopka predhodnega odločanja⁶.

Sklep z dne 6. maja 2014, G. (C-181/14, [EU:C:2014:740](#))

„Hitri postopek“

V tej zadevi je bil v Nemčiji začet kazenski postopek proti osebi, ki je prodajala mešanice rastlin z vsebnostjo sintetičnih kanabinoidov. V času dejanskega stanja (med letoma 2010 in 2011) te substance niso bile predmet nemškega zakona o prepovedanih drogah⁷, tako da je Landgericht Itzehoe (deželno sodišče v Itzehoeju, Nemčija) uporabilo zakonodajo o prometu z zdravili⁸, s katero je bila prenesena Direktiva 2001/83⁹. Tako je menilo, da je promet s temi proizvodi pomenil kaznivo dejanje dajanja na trg vprašljivih zdravil in je zadevno osebo obsodilo na zaporno kazen.

⁵ Glej tudi sodbo z dne 17. julija 2008 (veliki senat), Kozłowski (C-66/08, [EU:C:2008:437](#)).

⁶ Glej v nadaljevanju razdelek „1.1. Narava in občutljivost področja razlage, ki je predmet predhodnega odločanja“ v delu II tega prikaza, naslovljenem „Hitri postopek“.

⁷ Betäubungsmittelgesetz (zakon o prepovedanih drogah).

⁸ Gesetz zur Änderung arzneimittelrechtlicher und anderer Vorschriften (zakon o prometu z zdravili) z dne 17. julija 2009 (BGBl. 2009 I, str. 1990).

⁹ Direktiva 2001/83/ES.

Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče, Nemčija), ki je odločalo o reviziji, je menilo, da je bila rešitev spora o glavni stvari odvisna od tega, ali je bilo sporne proizvode dejansko mogoče opredeliti kot „zdravila“ v smislu Direktive 2001/83. Zato je Sodišču postavilo vprašanje v zvezi s tem. Poleg tega je predlagalo uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja, pri čemer je navedlo, da v primeru, da bo Sodišče odgovorilo, da ti proizvodi niso zdravila, v tej zadevi ne bo mogla biti podana kazenska odgovornost zadevne osebe, tako da bi ji bila prostost neupravičeno odvzeta.

Sodišče je odločilo, da uporaba nujnega postopka predhodnega odločanja ni bila mogoča, ker je bila Direktiva 2001/83 sprejeta na podlagi člena 95 ES, zdajšnjega člena 114 PDEU, ki spada pod naslov VII tretjega dela Pogodbe DEU. Nujni postopek predhodnega odločanja pa se lahko uporabi samo za predloge za sprejetje predhodne odločbe, s katerimi se postavlja eno ali več vprašanj s področij, na katera se nanaša naslov V tretjega dela Pogodbe DEU. Vendar je predsednik Sodišča odločil, da se za to zadevo po uradni dolžnosti uporabi hitri postopek predhodnega odločanja.¹⁰

Sklep z dne 1. decembra 2023, EV (Predhodne sestavine pri prepovedanih drogah) (C-174/22, EU:C:2023:947)

„Predhodno odločanje – Člen 99 Poslovnika Sodišča – Predhodne sestavine pri prepovedanih drogah – Okvirni sklep 2004/757/PNZ – Člen 2(1)(d) – Oseba, vpletena v prevoz in distribucijo predhodnih sestavin, ki se uporabljajo za nezakonito pridelavo ali proizvodnjo prepovedanih drog – Uredba (ES) št. 273/2004 – Snovi s seznama – Člen 2 – Pojem ‚izvajalec‘ – Člen 8(1) – Okoliščine, ki kažejo na to, da bi bile lahko snovi s seznama preusmerjene za nezakonito proizvodnjo prepovedanih drog ali psihotropnih snovi – Dolžnost uradnega obveščanja o teh okoliščinah – Pojem ‚okoliščina‘ – Obseg“

Leta 2018 je policija v Varni (Bolgarija) ustavila EV in ugotovila, da ima ta pri sebi med drugim toluen, snov, ki se uporablja pri proizvodnji metamfetamina. Okrazhen sad-Varna (regionalno sodišče v Varni, Bolgarija) je nato EV spoznalo za krivega kaznivega dejanja posedovanja predhodnih sestavin za prepovedane droge brez ustreznega dovoljenja ter ga obsodilo na dve leti zavora in plačilo globe v znesku 20.000 BGN (približno 10.200 EUR). EV je vložil kasacijsko pritožbo pri Varhoven kasatsionen sad (vrhovno kasacijsko sodišče, Bolgarija), v kateri je med drugim trdil, da dejanje, ki mu je očitano, ne more biti takšno kaznivo dejanje. Natančneje, trdil je, da je toluen snov iz kategorije 3 Priloge I k Uredbi št. 273/2004, za posedovanje katere nista potrebni ne odobritev ne registracija. V teh okoliščinah se je Varhoven kasatsionen sad (vrhovno kasacijsko sodišče) zaradi dvomov glede razlage Uredbe št. 273/2004 odločilo, da pri Sodišču vloži predlog za sprejetje predhodne odločbe. Poleg tega je predlagalo uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja.

¹⁰ Glej v nadaljevanju razdelek „1.2. Posebej resna pravna negotovost, ki je predmet predhodnega odločanja“ v delu II tega prikaza, naslovljenem „Hitri postopek“.

Tako kot v zadevi G. (C-181/14, [EU:C:2014:740](#)), ki je bila povzeta zgoraj, je Sodišče ta predlog zavrnilo, z obrazložitvijo, da Uredba št. 273/2004, za katere razlago je bilo zaprošeno v obravnavani zadevi, spada pod naslov VII tretjega dela Pogodbe DEU, medtem ko je nujni postopek predhodnega odločanja pridržan le za predloge za sprejetje predhodne odločbe, s katerimi se postavlja eno ali več vprašanj v zvezi s področji iz naslova V tega tretjega dela, ki se nanaša na območje svobode, varnosti in pravice.

2. Razlogi, ki upravičujejo uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja

2.1. Tveganje za poslabšanje odnosa med staršem in otrokom

Sodba z dne 22. decembra 2010, Aguirre Zarraga (C-491/10 PPU, [EU:C:2010:828](#))

„Pravosodno sodelovanje v civilnih zadevah – Uredba (ES) št. 2201/2003 – Pristojnost in priznavanje ter izvrševanje sodnih odločb v zakonskih sporih in sporih v zvezi s starševsko odgovornostjo – Starševska odgovornost – Pravica do varstva in vzgoje – Ugrabitev otroka – Člen 42 – Izvršitev sodne odločbe o odreditvi vrnitve otroka, o kateri je bilo izdano potrdilo in jo je izdalo pristojno (špansko) sodišče – Pristojnost zaprosenega (nemškega) sodišča, da zavrne izvršitev te odločbe ob hudi kršitvi otrokovih pravic“

V tej zadevi sta španski državljani in nemška državljanka, starša deklice, začela postopek za razvezo zakonske zveze v Španiji, kjer je bilo običajno prebivališče družine. V tem okviru je bila izključna pravica do varstva in vzgoje njune deklice začasno podeljena očetu, ker se je zdelo, da bo lahko najboljše zagotovil ohranitev družinskega okolja otroka, saj je mati oznanila, da se želi z novim partnerjem naseliti v Nemčiji. Vendar se otrok po tem, ko je preživel poletje v novem domu svoje matere v Nemčiji, ni več vrnil v Španijo. Starša sta nato sprožila več postopkov v Španiji in Nemčiji, ki so se nanašali na vrnitev otroka v Španijo, priznanje in izvršitev španskih odločb v Nemčiji ter dokončno podelitev pravice do varstva in vzgoje.

V tem okviru je Oberlandesgericht Celle (višje deželno sodišče v Celleju, Nemčija) Sodišču postavilo več vprašanj v zvezi z razlago člena 42 Uredbe št. 2201/2003¹¹, naslovljenega „Vrnitev otroka“.

Sodišče je odločilo, da se bo ta predlog za sprejetje predhodne odločbe po uradni dolžnosti obravnaval po nujnem postopku predhodnega odločanja. Glede tega je opozorilo, da priznava nujnost odločanja v primerih premestitve otroka, zlasti kadar bi utegnila ločitev otroka od tistega od staršev, ki sta mu bila prej, četudi le začasno,

¹¹ Uredba (ES) št. 2201/2003.

podeljena varstvo in vzgoja, poslabšati njune odnose ali jim škoditi in povzročiti duševno škodo. Sodišče, ki je to sodno prakso uporabilo v obravnavani zadevi, je navedlo, da je bil zadevni otrok ločen od očeta že več kot dve leti in da zaradi razdalje in napetih odnosov med staršema obstaja resno in konkretno tveganje, da med trajanjem postopka, ki je potekal pred predložitvenim sodiščem, ne bo imel nikakršnih stikov z očetom. Sodišče je ugotovilo, da bi utegnila uporaba rednega postopka v teh okoliščinah resno ali celo nepopravljivo škoditi odnosom med očetom in njegovo hčerjo ter nadalje ogroziti njeno vključitev v njeno družinsko in družbeno okolje v primeru morebitne vrnitve v Španijo.

Sodba z dne 22. decembra 2010, Mercredi (C-497/10 PPU, [EU:C:2010:829](#))

„Pravosodno sodelovanje v civilnih zadevah – Uredba (ES) št. 2201/2003 – Zakonski spori in starševska odgovornost – Otrok neporočenih staršev – Pojem ‚običajno prebivališče‘ dojenčka – Pojem ‚pravica do varstva in vzgoje‘“

Spor o glavni stvari je potekal med britanskim državljanom in francosko državljanke, nanašal pa se je na varstvo in vzgojo njune hčerke. V tej zadevi je mati otroka, ko je imel ta dva meseca, z njim odšla iz Združenega kraljestva, kjer je bilo otrokovo običajno prebivališče, na otok Reunion (Francija), ne da bi bil oče o tem predhodno obveščen. Vendar je bila ta premestitev zakonita, saj je imela takrat zgolj mati pravico do varstva in vzgoje. Nato sta starša v Združenem kraljestvu in Franciji začela postopke za, med drugim, podelitev starševske odgovornosti in določitev običajnega prebivališča otroka. Medtem ko je francosko sodišče glede tega odločilo v korist matere, je Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (pritožbeno sodišče (Anglija in Wales) (civilni oddelek), Združeno kraljestvo) menilo, da je bilo treba na podlagi prava Unije opredeliti pristojno sodišče, za kar je moralo Sodišče pojasniti merila iz členov 8 in 10 Uredbe št. 2201/2003, ki omogočajo določitev otrokovega običajnega prebivališča.

Navedeno sodišče je zato pri Sodišču vložilo predlog za sprejetje predhodne odločbe in ob tem predlagalo uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja. V utemeljitev tega predloga je navedlo, da do določitve pristojnega sodišča ne bo mogoče obravnavati zahtevkov očeta za izdajo odredbe, da lahko ohranja stike s svojim otokom. Sodišče se je odločilo za uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja, pri čemer je poudarilo, da se ta zadeva nanaša na otroka, ki je star eno leto in štiri mesece in je že več kot leto ločen od svojega očeta. Sodišče je ugotovilo, da bi glede na to, da je zadevni otrok v občutljivi starosti, kar zadeva njegov razvoj, vzdrževanje trenutnega položaja, v katerem je poleg tega prebivališče očeta zelo oddaljeno od prebivališča otroka, lahko resno škodilo njunemu prihodnjemu odnosu.

Sodba z dne 26. aprila 2012, Health Service Executive (C-92/12 PPU, [EU:C:2012:255](#))

„Pristojnost in priznavanje ter izvrševanje sodnih odločb v zakonskih sporih in sporih v zvezi s starševsko odgovornostjo – Uredba (ES) št. 2201/2003 – Mladoletni otrok, ki običajno prebiva na Irskem, kjer je bil večkrat nameščen – Agresivno in nevarno vedenje za otroka samega – Sodna odločba o namestitvi otroka v oskrbo zavoda zaprtega tipa v Angliji – Področje stvarne uporabe Uredbe – Člen 56 – Postopki posvetovanja in soglasja – Obveznost priznanja ali razglasitve izvršljivosti sodne odločbe o namestitvi otroka v oskrbo zavoda zaprtega tipa – Začasni ukrepi – Nujni postopek predhodnega odločanja“

V tej zadevi je High Court (višje sodišče, Irska) na predlog organa, odgovornega za otroke v državnem varstvu na Irskem, odredilo namestitev otroka, irskega državljana, v oskrbo zavoda zaprtega tipa v Združenem kraljestvu, kjer je prebivala njegova mati. Zdravstveni delavci so namreč ocenili, da na Irskem ni bilo nobene ustanove, ki bi zadostila posebnim varnostnim potrebam tega otroka.

High Court (višje sodišče), ki se je moralo izreči o obdržanju tega otroka v zadevni ustanovi, je Sodišču postavilo vprašanje, ali odločba, ki jo je sprejelo, spada na področje uporabe Uredbe št. 2201/2003, in ali je potrebno, da je ta odločba pred njeno izvršitvijo v zaproseni državi članici v tej državi članici priznana in razglašena za izvršljivo.

Navedeno sodišče je prav tako predlagalo uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja, Sodišče pa je temu predlogu ugodilo. Predložitveno sodišče je glede tega na eni strani navedlo, da je otrok proti svoji volji nameščen v oskrbo zavoda zaprtega tipa iz varnostnih razlogov. Na drugi strani je poudarilo, da je njegova pristojnost odvisna od tega, ali se za postopek v glavni stvari uporabi Uredba št. 2201/2003, in torej od tega, kako bo odgovorjeno na postavljena vprašanja za predhodno odločanje. Poleg tega je predložitveno sodišče v odgovoru na zahtevo za podrobnejše podatke, ki mu jo je poslalo Sodišče,¹² navedlo, da je položaj otroka zahteval tudi sprejetje nujnih ukrepov. Otrok bo namreč kmalu polnoleten in takrat ne bo več v pristojnosti navedenega sodišča. Poleg tega njegovo stanje zahteva, da se za kratko obdobje namesti v oskrbo zavoda zaprtega tipa in da se izvede program s strukturirano in vse večjo svobodo, na podlagi katerega se bo lahko namestil pri svoji družini v Angliji.

Sklep z dne 10. aprila 2018, CV (C-85/18 PPU, [EU:C:2018:220](#))

„Predhodno odločanje – Nujni postopek predhodnega odločanja – Člen 99 Poslovnika Sodišča – Pravosodno sodelovanje v civilnih zadevah – Pristojnost v sporih v zvezi s starševsko odgovornostjo – Varstvo in vzgoja otroka – Uredba (ES) št. 2201/2003 – Členi 8, 10 in 13 – Pojem ‚običajno prebivališče‘ otroka – Odločba sodišča druge države članice v zvezi s krajem otrokovega prebivališča – Neupravičena premestitev ali zadržanje – Pristojnost v primeru protipravnega odvzema otroka“

¹² Zahteva, vložena na podlagi člena 104(5) Poslovnika Sodišča (od 25. septembra 2012 člen 101(1) tega poslovnika).

Spor o glavni stvari je potekal med dvema romunskima državljanoma s prebivališčem na Portugalskem in se je nanašal na določitev prebivališča njunega otroka in preživnine. Otrok je po ločitvi para in odhodu matere iz skupnega prebivališča ostal s svojim očetom. Vendar je oče potem, ko je mati vložila zahtevek za podelitev pravice do varstva in vzgoje otroka, z otrokom odšel v Romunijo. Romunska sodišča so na predlog matere, ki ji je bila medtem podeljena začasna pravica do varstva in vzgoje, zato odredila vrnitev otroka na Portugalsko, ker njegova premestitev ni bila zakonita. Oče je ne glede na to pri Judecătoria Oradea (prvostopenjsko sodišče v Oradei, Romunija) vložil tožbo, v kateri je predlagal, naj se njegovo prebivališče določi za prebivališče otroka in naj se materi naloži plačilo preživnine.

Zadnjenavedeno sodišče je navedlo, da se mora najprej izreči o ugovoru nepristojnosti, ki ga je mati vložila v tem postopku, in da je v tem okviru potrebno od Sodišča pridobiti pojasnila v zvezi s pojmom „običajno prebivališče“ iz člena 8(1) Uredbe št. 2201/2003.

Sodišče je odločilo, da se bo ta predlog za sprejetje predhodne odločbe po uradni dolžnosti obravnaval po nujnem postopku predhodnega odločanja. Glede tega je opozorilo, da priznava nujnost odločanja v primerih premestitve otroka, zlasti kadar bi utegnila ločitev otroka od enega od staršev poslabšati njune sedanje ali prihodnje odnose in povzročiti nepopravljivo škodo. Sodišče, ki je to sodno prakso uporabilo v obravnavani zadevi, je navedlo, da sedemletni otrok že skoraj dve leti živi z očetom v Romuniji in je ločen od svoje matere, ki prebiva na Portugalskem in s katero je v stiku le enkrat mesečno po telefonu. Sodišče je navedlo, da bi v teh okoliščinah in glede na to, da je otrok v občutljivi starosti, kar zdeva njegov razvoj, podaljševanje trenutnega položaja lahko resno in celo nepopravljivo škodilo odnosu, ki ga vzdržuje s svojo materjo. Poleg tega, ker je družbena in družinska integracija otroka v državi članici njegovega sedanjega prebivališča že precej napredovala, bi lahko podaljševanje tega položaja še bolj ogrozilo njegovo integracijo v družinsko in socialno okolje v primeru morebitne vrnitve na Portugalsko.

Sodba z dne 24. marca 2021, MCP (C-603/20 PPU, [EU:C:2021:231](#))

„Predhodno odločanje – Nujni postopek predhodnega odločanja – Območje svobode, varnosti in pravice – Pravosodno sodelovanje v civilnih zadevah – Uredba (ES) št. 2201/2003 – Člen 10 – Pristojnost v sporih v zvezi s starševsko odgovornostjo – Odvzem otroka – Pristojnost sodišč države članice – Ozemeljska veljavnost – Premestitev otroka v tretjo državo – Pridobitev običajnega prebivališča v tej tretji državi“

Spor o glavni stvari je potekal v Združenem kraljestvu, in sicer med očetom dekllice in njeno materjo, ker je zadnjenavedena deklico premestila v Indijo, kjer je ta živela pri babici po materini strani, pri čemer je šlo za spor glede vrnitve dekllice v Združeno kraljestvo in očetove pravice do stikov z njo.

Mati je pred High Court of Justice (England & Wales), Family Division (višje sodišče Anglije in Wales), družinski oddelek, Združeno kraljestvo), izpodbijala pristojnost sodišč Anglije in Walesa, ki so odločala o očetovem zahtevku, in sicer iz razloga, da otrok ni več imel običajnega prebivališča v Združenem kraljestvu. Navedeno sodišče je menilo, da je bilo treba presoditi njegovo pristojnost na podlagi člena 10 Uredbe št. 2201/2003¹³. Sodišču je torej postavilo vprašanje, ali je treba ta člen razlagati tako, da v primeru, da je otrok pridobil običajno prebivališče v tretji državi po tem, ko je bil odvzet in premeščen v to državo, sodišča države članice, v kateri je otrok običajno prebival tik pred odvzemom, obdržijo pristojnost brez časovne omejitve.

Navedeno sodišče je prav tako predlagalo uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja, Sodišče pa je temu predlogu ugodilo. Glede tega je Sodišče navedlo, da – kar zadeva merilo nujnosti – ker deklica od oktobra 2018, razen kratkega bivanja v Združenem kraljestvu, stalno prebiva v Indiji, obstaja tveganje, da bo podaljšanje tega položaja resno ali celo nepopravljivo škodilo razmerju med hčerko in očetom ali celo med njo in obema staršema. Ta položaj bi lahko povzročil nepopravljivo škodo za njen čustveni in psihološki razvoj na splošno, zlasti ob upoštevanju dejstva, da je zadevna deklica v občutljivi starosti, kar zadeva njen razvoj. Poleg tega, ker se je deklica družinsko in družbeno že zelo vživela v okolje tretje države, v kateri ima po ugotovitvah predložitvenega sodišča trenutno običajno prebivališče, bi lahko podaljšanje tega položaja dodatno ogrozilo vključenost deklice v njeno družinsko in družbeno okolje v primeru morebitne vrnitve v Združeno kraljestvo.

Sodba z dne 18. aprila 2023, Afrin (C-1/23 PPU, [EU:C:2023:296](#))

„Predhodno odločanje – Nujni postopek predhodnega odločanja – Mejni nadzor, azil in priseljevanje – Politika priseljevanja – Direktiva 2003/86/ES – Pravica do združitve družine – Člen 5(1) – Vložitev prošnje za vstop in prebivanje za uveljavljanje pravice do združitve družine – Ureditev države članice, ki družinskim članom sponzorja nalaga, da prošnjo predložijo osebno na pristojnem diplomatskem predstavništvu te države članice – Nemožnost ali pretirana težava prihoda na navedeno predstavništvo – Listina Evropske unije o temeljnih pravicah – Člena 7 in 24“

Spor o v glavni stvari je potekal med sirskima državljanoma in njunima mladoletnima otrokoma na eni strani ter État belge (Belgijska država) na drugi, ker je zadnjenavedena zavrnila vpis prošnje za vstop in prebivanje zaradi združitve družine, ki so jo vložili mati in otroka.

Tribunal de première instance francophone de Bruxelles (prvostopenjsko sodišče v Bruslju za postopke v francoščini, Belgija) je zato želelo ugotoviti, ali se s to zavrnitvijo

¹³ Uredba (ES) št. 2201/2003.

posega v polni učinek Direktive 2003/86 o pravici do združitvi družine¹⁴ oziroma ali se kršijo temeljne pravice¹⁵, ki se s to direktivo varujejo.

Predložitveno sodišče je prav tako predlagalo uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja. Navedeno sodišče se je v utemeljitev svojega predloga sklicevalo na razloge, ki se nanašajo na varnostne razmere v Siriji in na okoliščino, da bi pozna odločitev o vpisu prošnje za vstop in prebivanje zaradi združitve družine lahko to združitev otežila, saj belgijsko pravo določa strožje zahteve, kadar je prošnja za združitev družine vložena po poteku enega leta od priznanja statusa begunca sponzorju.

Sodišče je s tem, da je po analogiji uporabilo svojo sodno prakso na področju odvzema otroka, navedlo, da je v zvezi s pogojem, ki se nanaša na nujnost, iz predložitvene odločbe zlasti razvidno, da sta mladoletna otroka A in B ločena od svojega očeta že več kot tri leta in da bi lahko podaljšanje tega položaja, ki bi izhajalo iz nevpisa prošnje iz septembra 2022, resno škodilo prihodnjemu odnosu teh otrok z očetom. V teh okoliščinah je Sodišče predlogu za uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja ugodilo.

2.2. Odvzem prostosti

Sodba z dne 30. novembra 2009 (veliki senat), Kadzoev (C-357/09 PPU, [EU:C:2009:741](#))

„Vizumi, azil, priseljevanje in druge politike v zvezi s prostim gibanjem oseb – Direktiva 2008/115/ES – Vračanje nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav – Člen 15, od (4) do (6) – Obdobje pridržanja – Upoštevanje obdobja, v katerem je bila izvršitev odločbe o odstranitvi odložena – Pojem „upravičeno pričakovanje odstranitve““

Bolgarski organi so aretirali posameznika, ki ni imel osebnih dokumentov in je trdil, da je rojen v Čečeniji, ter ga pridržali v posebnem centru za začasno nastanitev za tujce do izvršitve ukrepa odstranitve, ki je bil odrejen proti njemu. Vendar je bila za izvršitev tega ukrepa potrebna pridobitev potnih listin. Tri leta pozneje pa te listine še vedno niso bile pridobljene. Poleg tega je zadevna oseba vlagala prošnje za azil in predloge za nadomestitev ukrepa pridržanja z milejšim ukrepom, ki pa so bili vsi zavrjeni.

V teh okoliščinah je direktor uprave, v pristojnost katere je spadal navedeni center za pridržanje, pri Administrativen sad Sofia-grad (upravno sodišče v Sofiji, Bolgarija) predlagal, naj to po uradni dolžnosti odloči o nadaljnjih ukrepih v zvezi s tem pridržanjem. Navedeno sodišče je na eni strani navedlo, da pred spremembo

¹⁴ Direktiva 2003/86/ES.

¹⁵ To vključuje pravico do spoštovanja zasebnega in družinskega življenja, zagotovljeno v členu 7 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina), ter pravico upoštevanja koristi otroka in pravico tega otroka do rednih osebnih odnosov z obema staršema, ki sta določeni v členu 24 Listine.

bolgarskega zakona o tujcih¹⁶ zaradi prenosa Direktive 2008/115¹⁷ trajanje pridržanja v centru za začasno nastanitev ni bilo omejeno z nobenim rokom. Na drugi strani je ugotovilo, da ni bilo določeno nobeno prehodno pravilo za položaje, ko so bile odločbe o pridržanju sprejete pred to spremembo. Zato je odločilo, da Sodišču postavi vprašanje v zvezi z razlago člena 15, od (4) do (6), Direktive 2008/115.

Predložitveno sodišče je prav tako predlagalo uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja, pri čemer je navedlo, da se v tej zadevi postavlja vprašanje, ali je treba zadevno osebo obdržati v pridržanju ali jo izpustiti. V zvezi s tem je bilo sicer opozorjeno, da v zvezi z zadevno osebo ni „upravičeno pričakovati odstranitve“ v smislu člena 15(4) Direktive 2008/115, vendar se postavlja vprašanje, ali je treba v skladu s to določbo takoj odrediti njeno izpustitev. Sodišče je glede na zgoraj navedeno odločilo, da se predlogu za uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja ugodi.

Sodba z dne 17. marca 2016, Mirza (C-695/15 PPU, [EU:C:2016:188](#))

„Predhodno odločanje – Nujni postopek predhodnega odločanja – Uredba (EU) št. 604/2013 – Merila in mehanizmi za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito – Člen 3(3) – Pravica držav članic, da prosilca pošljejo v varno tretjo državo – Člen 18 – Obveznosti odgovorne države članice obravnavati prošnjo v primeru ponovnega sprejema prosilca – Direktiva 2013/32/EU – Skupni postopki za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite – Obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito“

Pakistanski državljani je iz Srbije vstopil na madžarsko ozemlje in v tej državi članici vložil prvo prošnjo za mednarodno zaščito. Ker pa je ta državljani zapustil kraj prebivanja, ki so mu ga dodelili madžarski organi, je bilo obravnavanje njegove prošnje ustavljeno iz razloga, da je to prošnjo implicitno umaknil. Nato je bil prijet v Češki republiki in ga je na zahtevo čeških organov ponovno sprejela Madžarska v skladu s postopkom iz Uredbe št. 604/2013¹⁸ (v nadaljevanju: Uredba Dublin III). Zadevna oseba je nato na Madžarskem vložila drugo prošnjo za mednarodno zaščito in je bila v okviru postopka obravnave te prošnje pridržana. Ta prošnja je bila zavržena kot nedopustna z obrazložitvijo, da je bilo treba v obravnavani zadevi Srbijo šteti za varno tretjo državo. Glede tega državljan sta bila zato odrejena ukrepa vrnitve in odstranitve.

V teh okoliščinah je Debreceni közigazgatási és munkaügyi bíróság (upravno in delovno sodišče v Debrecenu, Madžarska), ki je odločalo o tožbi zoper odločbo o zavrženju druge prošnje za mednarodno zaščito, odločilo, da Sodišču postavi vprašanja glede tega, kdaj lahko država članica prosilca pošlje v varno tretjo državo v skladu s členom 3(3) Uredbe Dublin III, ne da bi vsebinsko preučila njegovo prošnjo.

¹⁶ Zakon za chuzhidentsite v Republika Balgaria (zakon o tujcih v Republiki Bolgariji) (DV št. 153 iz leta 1998), kakor je bil spremenjen 15. maja 2009 (DV št. 36 iz leta 2009).

¹⁷ Direktiva 2008/115/ES.

¹⁸ Uredba (EU) št. 604/2013.

Navedeno sodišče je prav tako predlagalo uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja, pri čemer je poudarilo, da bo zadevna oseba pridržana do 1. januarja 2016. Poleg tega je predložitveno sodišče v odgovoru na zahtevo Sodišča navedlo, da je bil ta ukrep podaljšan do izdaje dokončne odločbe o prošnji zadevne osebe za mednarodno zaščito oziroma do 1. marca 2016, če taka odločba do takrat ne bi bila izdana. Vendar je predložitveno sodišče navedlo tudi, da bo lahko po 1. marcu 2016 pridržanje znova podaljšano za šestdeset dni, pri čemer je zgornja meja skupnega trajanja pridržanja šest mesecev.

Sodišče je opozorilo na svojo sodno prakso, v skladu s katero je treba upoštevati okoliščino, da je bila zadevni osebi odvzeta prostost in da je njeno nadaljnje pridržanje odvisno od rešitve spora o glavni stvari. Poleg tega je poudarilo, da je treba položaj zadevne osebe presojati glede na stanje na dan preizkusa predloga, naj se predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po nujnem postopku predhodnega odločanja. Sodišče, ki je to sodno prakso uporabilo v obravnavani zadevi, je navedlo, da so v tem primeru merila izpolnjena. Nadaljnje pridržanje zadevne osebe je bilo namreč odvisno od izida postopka v glavni stvari, ki se je nanašal na zakonitost zavrženja njene prošnje za mednarodno zaščito. Sodišče je zato predlogu za uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja ugodilo.

Sodba z dne 1. junija 2016, Bob-Dogi (C-241/15, [EU:C:2016:385](#))

„Predhodno odločanje – Policijsko in pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah – Okvirni sklep 2002/584/PNZ – Evropski nalog za prijetje – Člen 8(1)(c) – Obveznost, da se v evropski nalog za prijetje vključijo informacije o obstoju ‚naloga za prijetje‘ – Neobstoj predhodnega nacionalnega naloga za prijetje, izdanega ločeno od evropskega naloga za prijetje – Posledica“

Madžarsko sodišče je za romunskega državljana izdalo evropski nalog za prijetje, da bi se proti njemu začel kazenski postopek. Zadevna oseba je bila nato prijeta v Romuniji in privedena pred Curtea de Apel Cluj (višje sodišče v Cluju, Romunija), ki je bilo zadolženo za sprejetje odločitve o njenem morebitnem pridržanju in predaji madžarskim pravosodnim organom. V tem okviru je navedeno sodišče odredilo njeno takojšnjo izpustitev, vendar je bil hkrati določen ukrep sodnega nadzora.

Navedeno sodišče se je spraševalo, kako je treba razlagati člen 8(1)(c) Okvirnega sklepa 2002/584¹⁹ in natančneje, kakšne so posledice tega, da ne obstaja predhodni nacionalni nalog za prijetje, ločen od evropskega naloga za prijetje, zato je pri Sodišču vložilo predlog za sprejetje predhodne odločbe.

Prav tako je predlagalo uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja, pri čemer je poudarilo, da zadevni osebi sicer trenutno ni odvzeta prostost, vendar da zanjo vseeno

¹⁹ Okvirni sklep 2002/584/PNZ – izjave nekaterih držav članic o sprejetju Okvirnega sklepa (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 34), kakor je bil spremenjen z Okvirnim sklepom 2009/299/PNZ.

velja ukrep sodnega nadzora, zaradi katerega je njena osebna svoboda omejena. Sodišče je odločilo, da v teh okoliščinah temu predlogu ni bilo treba ugoditi. Vendar je predsednik Sodišča odločil, da se zadeva v skladu s členom 53(3) Poslovnika obravnava prednostno.

Sodba z dne 25. julija 2018 (veliki senat), Minister for Justice and Equality (Pomanjkljivosti v pravosodnem sistemu) (C-216/18 PPU, [EU:C:2018:586](#))

„Predhodno odločanje – Nujni postopek predhodnega odločanja – Policijsko in pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah – Evropski nalog za prijetje – Okvirni sklep 2002/584/PNZ – Člen 1(3) – Postopki predaje med državami članicami – Pogoji izvršitve – Listina Evropske unije o temeljnih pravicah – Člen 47 – Pravica do dostopa do neodvisnega in nepristranskega sodišča“

Potem ko so poljska sodišča izdala več evropskih nalogov za prijetje, je bila oseba, na katero so se ti nalogi nanašali, prijeta na Irskem in priprta do sprejetja odločitve glede njene predaje navedenim pravosodnim organom. V tem okviru je bila pripeljana pred High Court (višje sodišče, Irska) in navedenemu sodišču naznanila, da nasprotuje predaji, ker naj bi bila zaradi nje izpostavljena resnični nevarnosti odrekanja sodnega varstva glede na nedavne zakonodajne reforme poljskega pravosodnega sistema.

High Court (višje sodišče) se je v tem okviru spraševalo o posledicah teh zakonodajnih reform, zaradi katerih je Komisija 20. decembra 2017 sprejela obrazloženi predlog, s katerim je pozvala Svet, naj na podlagi člena 7(1) PEU ugotovi obstoj očitnega tveganja, da Republika Poljska huje krši vrednoto pravne države²⁰. Zato je Sodišču postavilo več vprašanj v zvezi s tem, kako mora ravnati izvršitveni organ na podlagi člena 1(3) Okvirnega sklepa 2002/584, če obstaja resnična nevarnost, da bo zaradi sistemskih ali splošnih pomanjkljivosti v zvezi z neodvisnostjo sodne oblasti v odreditveni državi članici kršena pravica do dostopa do neodvisnega sodišča.

Navedeno sodišče je prav tako predlagalo, naj se predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po nujnem postopku predhodnega odločanja, Sodišče pa je temu predlogu ugodilo. Sodišče je v zvezi z merilom, ki se nanaša na nujnost, opozorilo na svojo ustaljeno sodno prakso s tega področja in jo nato uporabilo v obravnavani zadevi. Glede tega je poudarilo, da je bila zadevna oseba v priporu in da je njeno nadaljnje pridržanje odvisno od izida postopka v glavni stvari, saj je bil ukrep odvzema prostosti odrejen v okviru izvršitve evropskih nalogov za prijetje.

Sodba z dne 12. februarja 2019, TC (C-492/18 PPU, [EU:C:2019:108](#))

„Predhodno odločanje – Pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah – Okvirni sklep 2002/584/PNZ – Evropski nalog za prijetje – Člen 12 – Pridržanje osebe v priporu – Člen 17 –

²⁰ Obrazloženi predlog Komisije v skladu s členom 7(1) Pogodbe o Evropski uniji v zvezi s pravno državo na Poljskem z dne 20. decembra 2017 (COM(2017) 835 final).

Roki za sprejetje odločitve o izvršitvi evropskega naloga za prijetje – Nacionalna zakonodaja, ki določa odpravo pripora 90 dni po prijetju po uradni dolžnosti – Skladna razlaga – Odložitev rokov – Listina Evropske unije o temeljnih pravicah – Člen 6 – Pravica do svobode in varnosti – Različne razlage nacionalne zakonodaje – Jasnost in predvidljivost“

Britanski državljani so bili na podlagi evropskega naloga za prijetje, ki so ga izdali pristojni organi Združenega kraljestva, prijeti na Nizozemskem in pridržani. Od tega datuma je začel teči šestdesetdnevni rok iz člena 17(3) Okvirnega sklepa 2002/584, v katerem mora biti sprejeta odločitev o izvršitvi evropskega naloga za prijetje. Rechtbank Amsterdam (sodišče v Amsterdamu, Nizozemska) je malo pred iztekom tega roka odredilo njegovo podaljšanje za trideset dni v skladu s členom 17(4) navedenega okvirnega sklepa in podaljšanje pripora zadevne osebe. Vendar je nato navedeno sodišče za nedoločen čas prekinilo odločanje do prejema odgovora Sodišča na predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki je bil vložen v zadevi RO (C-327/18 PPU)²¹. Hkrati je britanski državljani glede na to, da je od njegovega prijetja preteklo devetdeset dni, zahteval odpravo pripora.

Rechtbank Amsterdam (sodišče v Amsterdamu) se je v tem okviru spraševalo, ali je mogoče podaljšati priporo zadevne osebe glede na Okvirni sklep 2002/584 in člen 6 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina), v katerem je določena pravica do svobode in varnosti. Na podlagi zadevne nacionalne ureditve²² je namreč treba tako osebo po preteku devetdesetih dni od prijetja izpustiti na prostost. Vendar je bila ta uredba razlagana tako, da omogoča nadaljnje zadržanje v priporu, kadar se izvršitveni pravosodni organ odloči pri Sodišču vložiti predlog za sprejetje predhodne odločbe ali počakati na odgovor na takšen predlog, ki ga je vložil drug izvršitveni pravosodni organ. V teh dveh primerih je tako treba šteti, da se ta devetdesetdnevni rok prekine.

Rechtbank Amsterdam (sodišče v Amsterdamu) je predlagalo, naj se predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po nujnem postopku predhodnega odločanja, pri čemer je trdilo, da je zadevna oseba na Nizozemskem priprta zgolj na podlagi evropskega naloga za prijetje in da se ne more izreči o odpravi tega ukrepa, preden Sodišče odloči o navedenem predlogu za sprejetje predhodne odločbe. Sodišče je opozorilo na svojo ustaljeno sodno prakso, v skladu s katero je treba upoštevati okoliščino, da je zadevni osebi odvzeta prostost in da je njeno nadaljnje zadržanje v priporu odvisno od rešitve spora o glavni stvari, njen položaj pa je treba presojeti glede na stanje na dan preizkusa predloga, naj se predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po nujnem postopku predhodnega odločanja. Sodišče je v obravnavani zadevi ugotovilo, da so bila ta merila izpolnjena, in je odločilo, da se uporabi nujni postopek predhodnega odločanja.

Vendar je rechtbank Amsterdam (sodišče v Amsterdamu) nato Sodišče obvestilo, da je odredilo odpravo – pod določenimi pogoji – zadevnega ukrepa pripora do sprejetja

²¹ V tej zadevi je bila izdana sodba z dne 19. septembra 2018, RO (C-327/18 PPU, [EU:C:2018:733](#)).

²² Overleveringswet (zakon o predaji) (Stb. 2004, št. 195).

odločitve o predaji zadevne osebe v Združeno kraljestvo. Po izračunih navedenega sodišča se je namreč devetdesetdnevni rok iztekel, tudi ob upoštevanju obdobja, v katerem je bil ta rok prekinjen. Sodišče je v teh okoliščinah ugotovilo, da je nujnost v tej zadevi prenehala in da zadeve zato ni več treba obravnavati po nujnem postopku predhodnega odločanja.

Sodba z dne 24. septembra 2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Načelo specialnosti) (C-195/20 PPU, [EU:C:2020:749](#))

„Predhodno odločanje – Nujni postopek predhodnega odločanja – Pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah – Evropski nalog za prijetje – Okvirni sklep 2002/584/PNZ – Učinki predaje – Člen 27 – Možnost pregona zaradi drugih kaznivih dejanj – Pravilo specialnosti“

Zoper zadevno osebo so se v Nemčiji vodili trije različni kazenski postopki. Najprej jo je leta 2011 Amtsgericht Niebüll (okrajno sodišče v Niebüllu, Nemčija) zaradi trgovine s prepovedanimi drogami obsodilo na enotno kazen zapora enega leta in devetih mesecev, vendar je bila izvršitev te kazni pogojno odložena. Nato je bil zoper zadevno osebo leta 2016 v Nemčiji uveden kazenski postopek zaradi dejanj spolne zlorabe mladoletne osebe, storjenih na Portugalskem, in ker je bila zadevna oseba na Portugalskem, je Staatsanwaltschaft Hannover (državno tožilstvo v Hannoveru, Nemčija) izdalo evropski nalog za prijetje zaradi uvedbe kazenskega postopka v zvezi s temi dejanji. Na podlagi tega prvega evropskega naloga za prijetje so portugalski organi zadevno osebo predali na nemško ozemlje, kjer je prestala kazen, izrečeno zaradi spolne zlorabe mladoletne osebe. Po izpustitvi iz zapora ji je bilo odrejeno varstveno nadzorstvo, vendar ji ni bilo prepovedano zapustiti nemškega ozemlja. Nato je ta oseba odšla najprej na Nizozemsko in nato v Italijo.

Na podlagi drugega evropskega naloga za prijetje, ki so ga leta 2018 izdali nemški organi, so italijanski organi zadevno osebo ponovno predali nemškimi organom zaradi izvršitve kazni, na katero je bila predhodno obsojena zaradi trgovine s prepovedanimi drogami. Navedeni organi so se pozneje strinjali tudi z odpovedjo pravilu specialnosti, ki je določeno v členu 27(2) Okvirnega sklepa 2002/584, zaradi česar je bil mogoč pregon zadevne osebe v Nemčiji tudi zaradi kaznivega dejanja hudega posilstva in izsiljevanja, storjenega na Portugalskem pred njeno prvo predajo. Zaradi teh kaznivih dejanj je bila zadevni osebi odvzeta prostost v zvezi z obsodbo, ki jo je izpodbijala pred predložitvenim sodiščem.

Predložitveno sodišče je želelo v bistvu ugotoviti, katere pravne posledice so povezane na eni strani s prostovoljnim odhodom osebe, ki je bila državi članici, ki je izdala prvi evropski nalog za prijetje, predana na podlagi tega naloga, z ozemlja te odreditvene države članice in na drugi strani s prisilno vrnitvijo te osebe na podlagi drugega evropskega naloga za prijetje.

V tem okviru je predložitveno sodišče predlagalo uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja, Sodišče pa je temu predlogu ugodilo. Sodišče je na eni strani navedlo, da čeprav ni sporno, da je bila na dan preizkusa predloga, naj se predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po nujnem postopku predhodnega odločanja, zadevni osebi odvzeta prostost na podlagi sodbe Amtsgericht Niebüll (okrajno sodišče v Niebüllu) iz leta 2011, to ne spremeni dejstva, da je mogoče z drugim nalogom za prijetje, ki so ga nemški organi izdali leta 2018, prav tako utemeljiti njen pripor. Na drugi strani lahko ohranitev tega naloga v veljavi privede do omejitve možnosti za omilitev prestajanja zaporne kazni, ki je bila izrečena tej osebi, vpliva na odločitev v zvezi s pogojnim odlogom izvršitve te kazni in, če bi do takega odloga prišlo, postane edina pravna podlaga za nadaljnji odvzem prostosti zadevni osebi.

Sodba z dne 13. januarja 2021, MM (C-414/20 PPU, [EU:C:2021:4](#))

„Predhodno odločanje – Nujni postopek predhodnega odločanja – Pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah – Evropski nalog za prijetje – Okvirni sklep 2002/584/PNZ – Postopki predaje med državami članicami – Člen 6(1) in člen 8(1)(c) – Evropski nalog za prijetje, izdan na podlagi nacionalnega akta o uvedbi preiskave – Pojem ‚nalog za prijetje ali katera koli druga izvršljiva sodna odločba z enakim učinkom‘ – Neobstoj nacionalnega naloga za prijetje – Posledice – Učinkovito sodno varstvo – Člen 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah“

V Bolgariji je bilo zaradi trgovine s prepovedanimi drogami kazensko preganjanih 41 oseb, od katerih jih je 16, vključno z zadevno osebo, pobegnilo. Za zadevno osebo je bila izdana tiralica, čemur sta sledila uvedba preiskave in evropski nalog za prijetje, ki so ga izdali pristojni bolgarski organi. Na podlagi tega evropskega naloga za prijetje je bila zadevna oseba prijeta v Španiji in je bil zanjo odrejen pripor. Ta oseba je večkrat izpodbijala zakonitost odločbe, s katero je bil zanjo odrejen pripor.

V tem okviru je Spetsializiran nakazatelen sad (specializirano kazensko sodišče, Bolgarija), ki je obravnavalo predlog za ponovno preučitev ukrepa pripora zoper zadevno osebo, odločilo, da Sodišče vpraša o veljavnosti evropskega naloga za prijetje, ki je bil izdan zanjo. Poleg tega je bil pripor zadevne osebe spremenjen v hišni pripor.

Predložitveno sodišče je predlagalo, naj se predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po nujnem postopku predhodnega odločanja, Sodišče pa je temu predlogu ugodilo. Kar zadeva merilo nujnosti, je Sodišče opozorilo na svojo ustaljeno sodno prakso na tem področju in navedlo, da je treba upoštevati, da je bila zadevni osebi iz postopka v glavni stvari na dan vložitve predloga za sprejetje predhodne odločbe odvzeta prostost in da je njeno nadaljnje pridržanje odvisno od rešitve spora o glavni stvari. Glede tega je poudarilo, da je nadaljevanje pripora za zadevno osebo ob vložitvi predloga za sprejetje predhodne odločbe odvisno od odločitve Sodišča, saj bi odgovor Sodišča na vprašanja, ki jih je postavilo predložitveno sodišče, lahko imel takojšen učinek na sklep, s katerim je bil tej osebi odrejen pripor. Poleg tega je Sodišče pojasnilo, da

sprememba prisilnega ukrepa v hišni pripor ne vpliva na to ugotovitev, ker lahko tudi ta znatno omejuje svobodo zadevne osebe.

Sodba z dne 30. junija 2022, Valstybės sienos apsaugos tarnyba in drugi (C-72/22 PPU, EU:C:2022:505)

„Predhodno odločanje – Nujni postopek predhodnega odločanja – Azilna politika in politika priseljevanja – Direktiva 2011/95/EU – Člen 4 – Skupni postopki za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite – Direktiva 2013/32/EU – Člena 6 in 7 – Standardi za sprejem prosilcev za mednarodno zaščito – Člen 18 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah – Direktiva 2013/33/EU – Člen 8 – Pridržanje prosilca – Razlog za pridržanje – Zaščita nacionalne varnosti in javnega reda – Pridržanje prosilca za azil zaradi nezakonitega vstopa na ozemlje Unije“

V Litvi so bile zaradi množičnega prihoda migrantov, zlasti iz Belorusije, razglašene izredne razmere, čemur je sledila razglasitev izrednega stanja na delu ozemlja. Nato je bil državljani tretje države, ki je v Litvo nezakonito vstopil iz Belorusije, prijet na Poljskem, ker ni imel potovalnih dokumentov in vizuma, in bil predan litovskim organom, ki so ga pridržali do odločitve o njegovem pravnem statusu. Zadevna oseba je podala prošnjo za mednarodno zaščito, nato tudi v pisni obliki, ki je bila ocenjena kot nedopustna, ker je bila vložena, ne da bi bila upoštevana pravila, ki jih litovska zakonodaja določa glede vložitve prošenj za mednarodno zaščito v izrednih razmerah, nastalih zaradi množičnega prihoda tujcev. Na podlagi te zakonodaje tujec, ki v Litvo vstopi nezakonito, nima možnosti, da na ozemlju te države članice vloži prošnjo za mednarodno zaščito. Ta zakonodaja tudi določa, da je lahko v takih izrednih razmerah tujec pridržan že zgolj zaradi svojega nezakonitega vstopa na litovsko ozemlje.

V teh okoliščinah je Lietuvos vyriausiosios administracinės teisės (vrhovno upravno sodišče Litve), ki je obravnavalo pritožbo zadevne osebe zoper odločbo, s katero je bilo odrejeno njeno pridržanje, želelo ugotoviti, ali Direktiva o postopkih²³ in Direktiva o sprejemu²⁴ nasprotujeta taki zakonodaji.

Navedeno sodišče je prav tako predlagalo, naj se predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po nujnem postopku predhodnega odločanja, Sodišče pa je temu predlogu ugodilo. Sodišče je v tem okviru ugotovilo, da je za zadevno osebo veljal ukrep nastanitve v centru Valstybės sienos apsaugos tarnyba (nacionalna služba za varovanje meja pri ministrstvu Republike Litve za notranje zadeve) z omejitvijo gibanja, s čimer ji je bila odvzeta svoboda gibanja, saj tega centra ni mogla zapustiti brez dovoljenja in spremstva. Sodišče je prav tako v zvezi s povezavo med ohranitvijo pridržanja in rešitvijo spora o glavni stvari navedlo, da je iz predložitvene odločbe razvidno, da se prvo vprašanje predložitvenega sodišča nanaša na možnost, da zadevna oseba vloži prošnjo za mednarodno zaščito in je tako opredeljena za prosilca za azil. Ta opredelitev za

²³ Direktiva 2013/32/EU.

²⁴ Direktiva 2013/33/EU.

prosilca za azil je potrebna, da se lahko uporabi ukrep, ki ne vključuje omejitve svobode gibanja, ki je značilna za pojem „pridrzanje“.

Sodba z dne 24. julija 2023 (veliki senat), Lin (C-107/23 PPU, [EU:C:2023:606](#))

„Predhodno odločanje – Zaščita finančnih interesov Evropske unije – Člen 325(1) PDEU – Konvencija ZFI – Člen 2(1) – Obveznost boja proti goljufijam, ki škodijo finančnim interesom Unije, z odvračilnimi in učinkovitimi ukrepi – Obveznost določitve kazenskih sankcij – Davek na dodano vrednost (DDV) – Direktiva 2006/112/ES – Velika goljufija na področju DDV – Zastaralni rok za kazensko odgovornost – Sodba ustavnega sodišča, s katero je bila razveljavljena nacionalna določba, ki ureja razloge za pretrganje tega roka – Sistemsko tveganje nekaznovanosti – Varstvo temeljnih pravic – Člen 49(1) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah – Načelo zakonitosti v kazenskem pravu – Zahtevi po predvidljivosti in določnosti kazenskega zakona – Načelo retroaktivne uporabe milejšega kazenskega zakona (lex mitior) – Načelo pravne varnosti – Nacionalni standard varstva temeljnih pravic – Obveznost sodišč države članice, da ne uporabijo sodb ustavnega sodišča in/ali vrhovnega sodišča te države članice v primeru neskladnosti s pravom Unije – Disciplinska odgovornost sodnikov v primeru nespoštovanja teh sodb – Načelo primarnosti prava Unije“

Zadevne osebe leta 2010 v svojih računovodskih listinah niso evidentirale poslovnih transakcij in prihodkov od prodaje dizelskega goriva, kupljenega pod režimom odloga plačila trošarin, domačim prejemnikom, s čimer so oškodovalе državno blagajno, zlasti kar zadeva davek na dodano vrednost in trošarine za dizelsko gorivo.

Curtea Constituțională (ustavno sodišče, Romunija) je leta 2018 nacionalno določbo, ki ureja pretrganje zastaralnega roka za kazensko odgovornost, razglasilo za protiustavno, ker je bilo z njo kršeno načelo zakonitosti v kazenskem pravu. Leta 2022 je pojasnilo, da v romunskem pozitivnem pravu med datumom objave zadnjenavedene sodbe in datumom začetka veljavnosti nove določbe, ki nadomešča razveljavljeno določbo, in sicer 30. maja 2022, ni bil določen noben razlog za pretrganje zastaralnega roka.

Curtea de Apel Brașov (pritožbeno sodišče v Brașovu, Romunija) je zadevne osebe leta 2020 obsodilo zaradi davčne utaje, vendar so te obsodbo izpodbijale, pri čemer so se sklicevale na potek zastaralnega roka in na načelo *lex mitior*. Sklicevale so se na sodbo Înalta Curte de Casație și Justiție (vrhovno kasacijsko sodišče, Romunija) iz leta 2022, ki dovoljuje izredna pravna sredstva na podlagi odločb ustavnega sodišča. Navedeno sodišče je priznalo, da če bi bilo treba sprejeti tako razlago, bi zastaralni rok v obravnavani zadevi potekel, preden bi odločba o obsodbi zadevnih oseb postala pravnomočna, kar bi povzročilo ustavitev kazenskega postopka in nemožnost njihove obsodbe.

V tem okviru se je predložitveno sodišče spraševalo, ali je ta razlaga združljiva s pravom Unije, ker naj bi bila njena posledica oprostitev zadevnih oseb njihove kazenske odgovornosti za kazniva dejanja velike goljufije, ki škodijo finančnim interesom Unije. Poleg tega je poudarilo, da bi bilo lahko potrebno, da ne uporabi sodb ustavnega

sodišča in/ali vrhovnega kasacijskega sodišča, če se izkaže, da razlaga, ki je skladna s pravom Unije, ni mogoča. Nova disciplinska ureditev pa omogoča sankcioniranje sodnikov, ki bi v slabi veri ali iz hude malomarnosti kršili sodbe teh sodišč.

Sodišče je v zvezi z merilom nujnosti opozorilo na svojo ustaljeno sodno prakso na tem področju, in sicer v smislu, da je to merilo izpolnjeno, če je bila osebi, na katero se nanaša spor o glavni stvari, na dan vložitve predloga za sprejetje predhodne odločbe odvzeta prostost in je njeno nadaljnje pridržanje odvisno od rešitve tega spora, ter navedlo, da so bile zadevne osebe obsojene na zaporno kazen (dve od njih sta prestajali svojo kazen). Poleg tega sta bili glede na odgovor predložitvenega sodišča na zahtevo za pojasnila po eni strani ti zadevni osebi zaprti, po drugi strani pa bi bili izpuščeni na prostost, če bi se odločilo ugoditi izrednim pravnim sredstvom za razveljavitev, ki sta ju zoper svojo obsodbo vložili pri njem. Prav tako je bil izid navedenih izrednih pravnih sredstev za razveljavitev, ki sta jih vložili zadevni osebi, odvisen od odgovorov Sodišča na zastavljena vprašanja. Sodišče je zato po uradni dolžnosti predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnavalo po nujnem postopku predhodnega odločanja.

Sklep z dne 27. septembra 2023, Abboudnam (C-58/23, [EU:C:2023:748](#))

„Predhodno odločanje – Člen 99 Poslovnika Sodišča – Območje svobode, varnosti in pravice – Azilna politika – Skupni postopki za priznanje in odvzem mednarodne zaščite – Direktiva 2013/32/EU – Člena 22 in 23 – Pravica do pravne pomoči in zastopanja – Člen 46(4) – Razumen rok za vložitev pravnega sredstva – Člen 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah – Pravica do učinkovitega pravnega sredstva pred sodiščem – Zavrnitev prošnje za mednarodno zaščito kot očitno neutemeljene v pospešenem postopku“

Maroški državljani so vložili prošnjo za mednarodno zaščito, ki jo je Ministrstvo za notranje zadeve Republike Slovenije z odločbo v pospešenem postopku zavrnilo kot očitno neutemeljeno.

Zadevna oseba je zoper navedeno odločbo vložila tožbo, v kateri je trdila, da je bila z neustrezno vročitvijo te odločbe kršena njena pravica do učinkovitega pravnega sredstva, saj je imela dejansko le en dan za pripravo tožbe. Poleg tega je morala, ker je govorila samo arabsko in ni imela tolmača, s svojim odvetnikom komunicirati z elektronsko prevedenimi besedilnimi sporočili (SMS).

V skladu z zadevno nacionalno zakonodajo je namreč rok za vložitev tožbe zoper tako odločbo skrajšan s 15 na 3 dni od vročitve te odločbe.

V tem okviru je Upravno sodišče (Slovenija), ki je odločalo o tožbi zoper to zavrnitev, Sodišče vprašalo o združljivosti nacionalne ureditve, ki določa tridnevni rok, vključno s prazniki in dela prostimi dnevi, za vložitev pravnega sredstva zoper odločbo, s katero je bila prošnja za mednarodno zaščito, sprejeta po pospešenem postopku, zavrnjena kot očitno neutemeljena, s členom 46(4) Direktive 2013/32 v povezavi s členom 47, prvi odstavek, Listine.

Poleg tega je predložitveno sodišče predlagalo, naj se predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po nujnem postopku predhodnega odločanja, ker naj bi, prvič, zaprosena razlaga člena 46(4) Direktive 2013/32 vplivala na preučitev podobnih tožb, vloženih pri njem, in drugič, ker naj bi pravno vprašanje, ki se postavlja v obravnavani zadevi – ker se nanaša na pravico do učinkovitega pravnega sredstva – po svoji naravi upravičevalo odgovor v najkrajšem možnem času.

Potem ko je Sodišče ta predlog zavrnilo, z obrazložitvijo, da v obravnavanem primeru pogoj nujnosti ni izpolnjen, je pojasnilo nekaj vidikov, ki nimajo vpliva na uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja. Tako veliko število oseb ali pravnih položajev, na katere se potencialno nanaša odločba, ki jo mora predložitveno sodišče sprejeti po tem, ko je pri Sodišču vložilo predlog za sprejetje predhodne odločbe, kot tako ne more pomeniti izjemne okoliščine, ki bi upravičevala uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja. Kar zadeva razlog, ki se nanaša na to, da naj bi vsak predlog za sprejetje predhodne odločbe o razlagi določbe, ki se nanaša na pravico do učinkovitega pravnega sredstva, zahteval, da Sodišče hitro poda odgovor, je bilo ugotovljeno, da tak razlog sam ne more zadostovati za to, da se upraviči obravnavanje zadeve po nujnem postopku, saj je to postopkovni instrument, namenjen odzivu na položaj izjemne nujnosti. Sodišče je poleg tega opozorilo, da za tožečo stranko iz postopka v glavni stvari – ker na podlagi nacionalnega prava zoper njo ne more biti sprejet ukrep odstranitve, dokler odločba, s katero je odločeno o njeni prošnji za dovoljenje za prebivanje, ne postane pravnomočna – ne obstaja tveganje odstranitve v državo, v kateri bi bila lahko izpostavljena smrtni kazni, mučenju oziroma drugemu nečloveškemu ali ponižujočemu ravnanju ali kaznovanju.

Predložitveno sodišče je tudi predlagalo, da se predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po hitrem postopku predhodnega odločanja iz istih razlogov, kot jih je navedlo v utemeljitev svojega predloga za uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja. Vendar je predsednik Sodišča predlog za uporabo hitrega postopka predhodnega odločanja zavrnil iz istih razlogov, kot so bili navedeni v zvezi s predlogom za uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja.

2.3. Nevarnost posega v temeljne pravice

Sodba z dne 16. februarja 2017, C. K. in drugi (C-578/16 PPU, [EU:C:2017:127](#))

„Predhodno odločanje – Območje svobode, varnosti in pravice – Meje, azil in priseljevanje – Dublinski sistem – Uredba (EU) št. 604/2013 – Člen 4 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah – Nečloveško ali ponižujoče ravnanje – Predaja hudo bolnega prosilca za azil državi, ki je odgovorna za obravnavo njegove prošnje – Neobstoj utemeljene domneve o obstoju izkazanih sistemskih pomanjkljivosti v tej državi članici – Obveznosti države članice, ki mora opraviti predajo“

V obravnavani zadevi sta sirska državljanka in egiptovski državljani vstopila na ozemlje Evropske unije z vizumom, ki ga je izdala Republika Hrvaška, in nato v Republiki Sloveniji

vložila prošnji za azil. Slovenski organi so nato na hrvaške organe naslovili zahtevo za njun sprejem, saj naj bi bila Republika Hrvaška na podlagi Uredbe Dublin III država članica, ki je odgovorna za obravnavanje njunih prošenj. Republika Hrvaška je tej zahtevi ugodila. Ker pa je bila sirska državljanka noseča, je morala biti predaja na Hrvaško preložena do rojstva otroka. Zadevni osebi sta nato tej predaji nasprotovali, pri čemer sta po eni strani zatrjevali, da bi ta predaja negativno vplivala na zdravstveno stanje sirske državljanke, kar bi lahko vplivalo tudi na dobrobit njenega novorojenčka, po drugi strani pa, da sta bili na Hrvaškem žrtvi rasno motiviranega verbalnega in fizičnega nasilja. Sklep o predaji je bil najprej na prvi stopnji odpravljen, nato pa ga je v pritožbenem postopku Vrhovno sodišče (Slovenija) potrdilo. Vendar je Ustavno sodišče (Slovenija), pri katerem sta zadevni osebi sprožili postopek, sodbo navedenega sodišča razveljavilo in mu zadevo vrnilo v ponovno odločanje.

Vrhovno sodišče je v tem okviru zaprosilo Sodišče, naj pojasni diskrecijsko klavzulo iz člena 17 Uredbe Dublin III, ki na podlagi odstopanja omogoča državi članici, da obravnava prošnjo za mednarodno zaščito, ki je vložena v njej, tudi če to obravnavanje ni njena odgovornost glede na merila iz navedene uredbe.

Predložitveno sodišče je prav tako predlagalo uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja, pri čemer je navedlo, da mora biti vprašanje statusa sirske državljanke ob upoštevanju njenega zdravstvenega stanja rešeno v najkrajšem možnem roku. Sodišče je v zvezi s tem ugotovilo, da ni mogoče izključiti, da bodo osebe iz postopka v glavni stvari pred koncem rednega postopka predhodnega odločanja predane na Hrvaško. Predložitveno sodišče je namreč v odgovor na zahtevo za podrobnejše podatke, ki je bila nanj naslovljena,²⁵ navedlo, da čeprav je prvostopenjsko sodišče odredilo odložitev izvršitve sklepa o predaji zadevnih oseb, izvršitev tega sklepa v trenutni fazi nacionalnega postopka ni zadržana z nobenim sodnim ukrepom. Sodišče je zato predlogu za uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja ugodilo.

Sodba z dne 7. marca 2017 (veliki senat), X in X (C-638/16 PPU, [EU:C:2017:173](#))

„Predhodno odločanje – Uredba (ES) št. 810/2009 – Člen 25(1)(a) – Vizum z omejeno ozemeljsko veljavnostjo – Izdaja takega vizuma iz humanitarnih razlogov ali zaradi spoštovanja mednarodnih obveznosti – Pojem ‚mednarodne obveznosti‘ – Listina Evropske unije o temeljnih pravicah – Evropska konvencija o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin – Ženevska konvencija – Izdaja vizuma v primeru dokazane nevarnosti kršitve členov 4 in/ali 18 Listine o temeljnih pravicah – Neobstoj obveznosti“

Par sirskih državljanov in njuni trije otroci s prebivališčem v Siriji so na belgijski ambasadi v Libanonu vložili vloge za izdajo humanitarnih vizumov na podlagi člena 25(1)(a) Uredbe št. 810/2009²⁶ (poimenovane Vizumski zakonik), nato pa so se vrnili v Sirijo. S temi

²⁵ Zahteva, vložena na podlagi člena 101(1) Poslovnika Sodišča.

²⁶ Uredba (ES) št. 810/2009.

vlogami se je želelo pridobiti vizume z omejeno ozemeljsko veljavnostjo, da bi družina lahko zapustila Sirijo in nato v Belgiji vložila prošnjo za azil. Tožeče stranke so trdile, da je eno od njih ugrabila in mučila teroristična skupina ter jo nato izpustila proti plačilu odkupnine. Izpostavile so, da so se na splošno varnostne razmere v Siriji poslabšale in da so zaradi pravoslavne krščanske veroizpovedi v nevarnosti, da bi bile preganjane. Njihove vloge so bile zavrnjene med drugim z obrazložitvijo, da so v Belgiji nameravale prebivati več kot 90 dni in da belgijska diplomatska predstavništva ne spadajo pod organe, pri katerih lahko tujec vloži prošnjo za azil.

Conseil du contentieux des étrangers (svet za spore v zvezi s tujci, Belgija), ki je odločal o pravnem sredstvu zoper to zavrnitev, se je spraševal, kakšen je obseg polja proste presoje, ki ga imajo države članice v tem okviru, zlasti ob upoštevanju obveznosti, ki izvirajo iz Listine, predvsem njenih členov 4 (prepoved mučenja in nečloveškega ali ponižujočega ravnanja ali kaznovanja) in 18 (pravica do azila). Tako je Sodišču postavil več vprašanj za predhodno odločanje.

Conseil du contentieux des étrangers (svet za spore v zvezi s tujci) je prav tako predlagal, naj se zadeva obravnava po nujnem postopku predhodnega odločanja. To je utemeljeval s sklicevanjem na dramatične razmere oboroženega spopada v Siriji, nizko starost otrok tožečih strank, njihov posebej ranljiv profil, povezan s pripadnostjo pravoslavni krščanski skupnosti, in dejstvo, da odloča v okviru izjemno nujnega postopka za zadržanje izvršitve odločb. V zvezi s tem je pojasnil, da je vložitev tega predloga za sprejetje predhodne odločbe povzročila, da se je postopek v glavni stvari prekinil.

Sodišče je predlogu za uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja ugodilo. V ta namen je poudarilo, da ni sporno, da tožečim strankam, vsaj na datum preučitve predloga za uporabo nujnega postopka, grozi resnična nevarnost, da bodo izpostavljene nečloveškemu ali ponižujočemu ravnanju. Sodišče je ugotovilo, da je treba to okoliščino šteti za nujen element, ki upravičuje uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja.

Sklep z dne 27. septembra 2018, FR (C-422/18 PPU, [EU:C:2018:784](#))

„Predhodno odločanje – Nujni postopek predhodnega odločanja – Člen 99 Poslovnika Sodišča – Območje svobode, varnosti in pravice – Skupni postopki za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite – Direktiva 2013/32/EU – Člen 46 – Listina Evropske unije o temeljnih pravicah – Člen 18, člen 19(2) in člen 47 – Pravica do učinkovitega pravnega sredstva – Odločba o zavrnitvi prošnje za mednarodno zaščito – Nacionalna zakonodaja, ki določa drugo stopnjo sodnega varstva – Odložilni učinek po samem zakonu, omejen na pravno sredstvo na prvi stopnji“

Nigerijski državljani so v Italiji vložili prošnjo za azil. V njeno utemeljitev je zatrjeval, da je moral zapustiti svojo izvirno državo, ker so nacionalni organi odkrili, da je imel homoseksualno razmerje, zaradi česar bi bil lahko aretiran in pridržan. Nigerijski državljani so potem, ko je pristojni organ njegovo prošnjo za azil zavrnil, Tribunale di Milano (sodišče v Milanu, Italija) pa je to zavrnitev potrdilo, na eni strani vložil kasacijsko pritožbo in na drugi strani pri Tribunale di Milano (sodišče v Milanu) vložil predlog za

izdajočasne odredbe z namenom odloga izvršitve odločbe tega sodišča. Vendar se je moralo navedeno sodišče na podlagi nacionalne ureditve²⁷ o tem predlogu za odlog izvršitve izreči na podlagi presoje, ali so razlogi iz pritožbe zoper njegovo odločbo utemeljeni ali ne, ne pa na podlagi presoje, ali bo temu prosilcu z izvršitvijo te odločbe lahko nastala resna in nepopravljiva škoda.

Tribunale di Milano (sodišče v Milanu) je Sodišču postavilo vprašanje v zvezi z združljivostjo te nacionalne ureditve z določbami Direktive 2013/32²⁸ ob upoštevanju člena 47 Listine, v katerem je zagotovljena pravica do učinkovitega pravnega sredstva.

Navedeno sodišče je prav tako predlagalo uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja. V zvezi s tem je navedlo, da bi moral prosilec nemudoma zapustiti italijansko ozemlje in da bi bil lahko kadar koli odstranjen v Nigerijo, kjer bi zanj obstajala resna nevarnost obsodbe na smrtno kazen, mučenja ali drugih nečloveških ali ponižujočih kazni ali ravnanj. Predložitveno sodišče je poleg tega poudarilo, da bo odgovor Sodišča na postavljeno vprašanje lahko odločilno vplival na odločitev, ali lahko prosilec ostane na italijanskem ozemlju do konca postopka z njegovo kasacijsko pritožbo. Sodišče je v tem okviru navedlo, da ni mogoče izključiti možnosti, da bo prosilec pred koncem rednega postopka predhodnega odločanja odstranjen v Nigerijo, zato je odločilo, da se predlogu za uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja ugodi.

Sodba z dne 17. oktobra 2018, UD (C-393/18 PPU, [EU:C:2018:835](#))

„Predhodno odločanje – Nujni postopek predhodnega odločanja – Pravosodno sodelovanje v civilnih zadevah – Uredba (ES) št. 2201/2003 – Člen 8(1) – Pristojnost v sporih v zvezi s starševsko odgovornostjo – Pojem ‚običajno prebivališče otroka‘ – Zahteva po fizični navzočnosti – Zadrževanje matere in otroka v tretji državi proti materini volji – Kršitev temeljnih pravic matere in otroka“

Državljananka Bangladeša je po sklenitvi zakonske zveze z britanskim državljanom pridobila vizum, na podlagi katerega se je lahko preselila v Združeno kraljestvo. Par je nato med nosečnostjo državljanke Bangladeša odpotoval v Bangladeš. Tam se jima je rodila hčerka, ki ni nikoli prebivala v Združenem kraljestvu, saj se je oče tja vrnil sam. V skladu s trditvami matere, ki jih oče izpodbija, jo je ta prelisičil, da je rodila v tretji državi, in jo prisiljuje, da tam z otrokom živi brez dostopa do plinske napeljave, električne energije ali pitne vode ter brez dohodkov v skupnosti, kjer je stigmatizirana. Mati je zato pri High Court of Justice (England and Wales), Family Division (višje sodišče (Anglija in

²⁷ Decreto legislativo n. 25 – Attuazione della direttiva 2005/85/CE recante norme minime per le procedure applicate negli Stati membri ai fini del riconoscimento e della revoca dello status di rifugiato (zakonska uredba št. 25 o izvajanju Direktive 2005/85/ES o minimalnih standardih glede postopkov za priznanje ali odvzem statusa begunca v državah članicah) z dne 25. januarja 2008 (GURI št. 40 z dne 16. februarja 2008), kakor je bila spremenjena z decreto-legge n. 13 – Disposizioni urgenti per l'accelerazione dei procedimenti in materia di protezione internazionale, nonche' per il contrasto dell'immigrazione illegale (uredba-zakon št. 13 o nujnih določbah za pospešitev postopkov mednarodne zaščite in boj proti nezakonitemu priseljevanju) z dne 17. februarja 2017 (GURI št. 40 z dne 17. februarja 2017), ki je bila s spremembami preoblikovana v zakon št. 46 z dne 13. aprila 2017.

²⁸ Direktiva 2013/32/EU.

Wales), družinski oddelek, Združeno kraljestvo) začela postopek, v katerem je predlagala, naj se otroka postavi pod skrbništvo tega sodišča in se odredi njuna vrnitev v Združeno kraljestvo.

Navedeno sodišče je menilo, da je treba na prvem mestu rešiti vprašanje, ali je pristojno za izdajo odločbe v zvezi z otrokom, za kar je bilo treba ugotoviti, ali je bilo za otroka mogoče šteti, da ima običajno prebivališče – v smislu člena 8(1) Uredbe št. 2201/2003 – v Združenem kraljestvu, čeprav ni nikoli bil v tej državi članici. Navedeno sodišče se poleg tega sprašuje, ali okoliščine zadeve, zlasti vedenje očeta in poseganje v temeljne pravice matere ali otroka, vplivajo na ta pojem „običajno prebivališče“.

Predložitveno sodišče je prav tako predlagalo, naj se ta predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po nujnem postopku predhodnega odločanja, Sodišče pa je temu predlogu ugodilo. Sodišče je v zvezi s tem najprej navedlo, da bi bila v primeru, da bi se ugotovilo, da obstaja prisila očeta nad materjo, trenutna dobrobit otroka resno ogrožena. Vsak zastoj pri sprejemanju sodnih odločitev v zvezi z otrokom bi podaljšal sedANJI položaj in bi tako lahko resno ali celo nepopravljivo škodil razvoju tega otroka. Sodišče je v nadaljevanju navedlo, da bi v primeru morebitne vrnitve v Združeno kraljestvo tak zastoj lahko škodil tudi integraciji otroka v njegovo novo družinsko in družbeno okolje. Sodišče je nazadnje poudarilo, da je otrok zaradi nizke starosti (eno leto in dva meseca ob vložitvi predložitvene odločbe) v posebej občutljivem obdobju dojemanja in razvoja.

Sodba z dne 14. maja 2020 (veliki senat), Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Délalföldi Regionális Igazgatóság (C-924/19 PPU in C-925/19 PPU, [EU:C:2020:367](#))

„Predhodno odločanje – Azilna politika in politika priseljevanja – Direktiva 2013/32/EU – Prošnja za mednarodno zaščito – Člen 33(2) – Razlogi za nedopustnost – Člen 40 – Naknadna prošnja – Člen 43 – Postopki na meji – Direktiva 2013/33/EU – Člen 2(h) ter člena 8 in 9 – Pridržanje – Zakonitost – Direktiva 2008/115/EU – Člen 13 – Učinkovita pravna sredstva – Člen 15 – Pridržanje – Zakonitost – Pravica do učinkovitega pravnega sredstva – Člen 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah – Načelo primarnosti prava Unije“

V obravnavanih zadevah so afganistanska in iranska državljana, ki so na Madžarsko prispeli prek Srbije, na tranzitnem območju Röszke, ki je na srbsko-madžarski meji, vložili prošnje za azil. Njihove prošnje so bile zavržene kot nedopustne v skladu z madžarskim pravom in sprejete so bile odločbe o njihovi vrnitvi v Srbijo. Vendar so srbski organi zavrnil ponovni sprejem zadevnih oseb na svoje ozemlje, ker pogoji iz sporazuma o ponovnem sprejemu, sklenjenega z Unijo, niso bili izpolnjeni. Madžarski organi po tej odločitvi niso vsebinsko preučili zgoraj navedenih prošenj, ampak so ciljno državo, navedeno v prvotnih odločbah o vrnitvi, spremenili tako, da so jo nadomestili z državama izvora zadevnih oseb. Vlagatelji prošenj so te odločbe o spremembi izpodbijali, vendar je bil njihov ugovor zavrjen. Kljub temu, da v madžarski zakonodaji ni določeno pravno sredstvo, so pri sodišču vložili tožbo za razveljavitev odločb in

naložitev organu, pristojnemu za odločanje o azilu, naj opravi nov azilni postopek. Vložili so tudi tožbi zaradi nedelovanja, povezani z njihovo namestitvijo in zadržanjem na tranzitnem območju Röszke. Najprej so namreč morali prebivati v sektorju tega tranzitnega območja, namenjenem prosilcem za azil, preden jim je bilo nekaj mesecev pozneje naloženo, da prebivajo v sektorju tega območja, namenjenem državljanom tretjih držav, katerih prošnja za azil je bila zavržena ali zavrnjena, kjer so bili tudi tedaj.

Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (upravno in delovno sodišče v Szegedu, Madžarska), ki je odločalo o tožbah zoper to zavrženje, je nato Sodišču postavilo vprašanja o razlagi Direktive 2013/32/EU²⁹ in Direktive 2013/33/EU³⁰, zlasti v zvezi s posledicami tega, da tretja država zavrne ponovno sprejetje migrantov, katerih prošnja za mednarodno zaščito je bila razglašena za nedopustno, opredelitvijo njihove nastanitve na tranzitnem območju z vidika določb prava Unije, ki urejajo pridržanje, in njihovo pravico do učinkovitega sodnega varstva, zlasti prek sprejetja začasnih odredb s strani nacionalnega sodišča.

Predložitveno sodišče je prav tako predlagalo uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja, ker je bila tožečim strankam iz postopkov v glavni stvari odvzeta prostost. Navedlo je tudi, da so pogoji pridržanja težki, zlasti zaradi visoke starosti in zdravstvenih težav nekaterih od njih ter slabšega duševnega zdravja mladoletnega otroka, ki skupaj z očetom biva v sektorju tranzitnega območja Röszke, rezerviranem za državljane tretjih držav, katerih prošnja za azil je bila zavrnjena ali zavržena. Navedeno sodišče je še navedlo, da bodo odgovori Sodišča na postavljena vprašanja neposredno in odločilno vplivali na izid postopkov v glavni stvari, zlasti na ohranitev pridržanja tožečih strank iz postopkov v glavni stvari.

Sodišče je predlogu za uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja ugodilo, pri čemer se je med drugim oprlo na nevarnost kršitve temeljnih pravic na področju azila (člena 18 in 19 Listine) in na duševno zdravje enega od zadevnih državljanov, ki je mladoletni otrok. Sodišče je navedlo, da so bile v zvezi s tožečimi strankami iz postopkov v glavni stvari sprejete odločbe, s katerimi jim je bila naložena vrnitev v izvirno državo, in da je zato mogoče, da bodo kmalu vrnjene, čeprav po navedbah predložitvenega sodišča utemeljenosti razlogov, na katerih temelji prošnja navedenih tožečih strank za azil, ni nikoli preučilo sodišče. Zato ni bilo mogoče izključiti, da bi bile tožeče stranke iz postopkov v glavni stvari na podlagi teh odločb, ki so bile potrjene s sklepi, katerih odprava se je zahtevala pred predložitvenim sodiščem, pred koncem postopka predhodnega odločanja, ki ne bi potekal kot nujni postopek predhodnega odločanja, odstranjene v svojo državo izvora in da bi bile lahko zaradi te odstranitve izpostavljene ravnanju, ki je v nasprotju s členom 18 in členom 19(2) Listine. Poleg tega bi glede na to, da je bila ena od tožečih strank iz postopkov v glavni stvari v tej zadevi mladoletni otrok, katerega mentalno in duševno zdravje se je poslabšalo zaradi njegovega prebivanja na

²⁹ Direktiva 2013/32/EU.

³⁰ Direktiva 2013/33/EU.

tranzitnem območju Röske, zamuda pri sprejetju sodne odločbe podaljšala obstoječi položaj in bi tako lahko resno ali celo nepopravljivo škodila razvoju tega otroka.

Sodba z dne 20. januarja 2022, Landeshauptmann von Wien (Izguba statusa rezidenta za daljši čas) (C-432/20, [EU:C:2022:39](#))

„Predhodno odločanje – Območje svobode, varnosti in pravice – Politika priseljevanja – Direktiva 2003/109/ES – Člen 9(1)(c) – Izguba statusa državljana tretje države, ki je rezident za daljši čas – Odsotnost z ozemlja Evropske unije za obdobje 12 zaporednih mesecev – Prekinitev tega obdobja odsotnosti – Neredna in krajša bivanja na ozemlju Unije“

Spor o v glavni stvari je potekal med državljanom Kazahstana in Landeshauptmann von Wien (deželni glavar zvezne dežele Dunaj, Avstrija), ker je ta prvonavedenemu zavrnil podaljšanje dovoljenja za prebivanje rezidenta za daljši čas.

Predložitveno sodišče, Verwaltungsgericht Wien (upravno sodišče na Dunaju, Avstrija), je ugotovilo, da čeprav tožeča stranka iz postopka v glavni stvari v obdobju med letoma 2013 in 2018 nikoli ni bila 12 zaporednih mesecev odsotna iz Unije, je bila na njenem ozemlju prisotna le nekaj dni na leto. Ta redka prisotnost je bila torej razlog za zavrnitev podaljšanja njenega dovoljenja za prebivanje. Tožeča stranka je v zvezi s tem predložila pravno analizo, ki jo je opravila strokovna skupina Evropske komisije za zakonite migracije in v kateri je bilo navedeno, da zgolj fizična odsotnost z ozemlja Unije v obdobju 12 zaporednih mesecev pomeni izgubo statusa rezidenta za daljši čas na podlagi člena 9(1)(c) Direktive 2003/109³¹, ne glede na to, ali je zadevni prosilec dejansko prebival na ozemlju Unije oziroma je tam imel svoje običajno prebivališče. Predložitveno sodišče je menilo, da ta analiza potrjuje trditev tožeče stranke iz postopka v glavni stvari, da tudi kratkotrajna bivanja, kot v obravnavanem primeru, zadostujejo za ohranitev njenega statusa rezidenta za daljši čas v smislu Direktive 2003/109.

V tem okviru je Verwaltungsgericht Wien (upravno sodišče na Dunaju) Sodišče vprašalo o pogojih, ki jih člen 9(1)(c) Direktive 2003/109 nalaga za to, da nacionalni organi odvzamejo status državljana tretje države, ki je rezident za daljši čas.

Predložitveno sodišče je poleg tega predlagalo, naj se predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po nujnem postopku predhodnega odločanja, pri čemer je zlasti navedlo, da so tožeča stranka iz postopka v glavni stvari ter žena te tožeče stranke in njuni štirje mladoletni otroci nazadnje prebivali v Združenem kraljestvu na podlagi dovoljenj za prebivanje te države z večletno veljavnostjo. Tožeča stranka iz postopka v glavni stvari pa naj bi želela, da se ponovno nastani v Avstriji in da se ji pridružijo njeni družinski člani na podlagi združitve družine, pri čemer naj bi bilo treba za to v skladu z veljavno nacionalno ureditvijo najprej ugotoviti, da ima tožeča stranka v postopku v glavni stvari še vedno pravico do statusa rezidenta za daljši čas. Sodišče, ki je predlog za

³¹ Direktiva 2003/109/ES.

uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja zavrnilo, je navedlo, da predložitveno sodišče ni zadostno predstavilo okoliščin, na podlagi katerih bi bilo mogoče ugotoviti, da je treba o zadevi nujno odločiti. Navedeno sodišče se tako med drugim ni sklicevalo na nevarnost, da bi bili zoper tožečo stranko iz postopka v glavni stvari in njene družinske člane v Združenem kraljestvu ali Avstriji sprejeti ukrepi za odstranitev, niti na položaj, v katerem bi bilo ogroženo spoštovanje njihovih temeljnih pravic, kot je pravica do družinskega življenja.

II. Hitri postopek

1. Razlogi, ki upravičujejo uporabo hitrega postopka

1.1. Narava in občutljivost področja razlage, ki je predmet predhodnega odločanja

*Sklep z dne 22. februarja 2008, Kozłowski (C-66/08, [EU:C:2008:116](#))*³²

„Hitri postopek“

Zadeva v glavni stvari se je nanašala na poljskega državljana, ki je več let s presledki in verjetno nezakonito prebival v Nemčiji, v tej državi pa je takrat prestajal zaporno kazen. Poljsko sodišče je v zvezi s tem državljanom izdalo evropski nalog za prijetje zaradi izvršitve zaporne kazni, na katero je bil pred tem obsojen. Oberlandesgericht Stuttgart (višje deželno sodišče v Stuttgartu, Nemčija), ki je odločalo o predaji zadevne osebe poljskim pravosodnim organom, se je v tem okviru spraševalo, kako je treba razlagati pogoj prebivališča iz člena 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584. V tej določbi je namreč določen razlog za fakultativno neizvršitev evropskega naloga za prijetje, če se zahtevana oseba „nahaja v izvršitveni državi članici ali je državljan ali prebivalec te države“ in se ta država zaveže, da bo izvršila tujo kazen.

Oberlandesgericht Stuttgart (višje deželno sodišče v Stuttgartu) je poleg tega predlagalo, naj se predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po nujnem postopku predhodnega odločanja, ker bi se moralo prestajanje zaporne kazni zadevne osebe na nemškem ozemlju kmalu izteči in bi bila lahko ta poleg tega predčasno odpuščena.

Predsednik Sodišča je navedel, da je treba predlog za obravnavanje po nujnem postopku predhodnega odločanja, ki se v tej zadevi ne more uporabiti, šteti za predlog za uporabo

³² Glej tudi sodbo z dne 17. julija 2008 (veliki senat), Kozłowski (C-66/08, [EU:C:2008:437](#)).

hitrega postopka predhodnega odločanja³³, nato pa poudaril, da se v tej zadevi pojavljajo težave glede razlage, ki se nanaša na občutljivo področje dejavnosti evropskega zakonodajalca, njen predmet pa so osrednji vidiki delovanja evropskega naloga za prijetje, o katerih se mora Sodišče prvič izreči. Zaprošena razlaga bi namreč lahko imela splošne posledice tako za organe, ki sodelujejo v okviru evropskega naloga za prijetje, kot za pravice zahtevanih oseb, katerih položaj je negotov. Predsednik Sodišča je tako ugotovil, da bi hiter odgovor omogočil izvršitvenemu pravosodnemu organu, da se pod najboljšimi možnimi pogoji izreče o zahtevi za predajo, ki je bila nanj naslovljena, kar bi mu omogočilo, da kar najhitreje izpolni obveznosti, ki jih ima na podlagi Okvirnega sklepa 2002/584. Zato je odločil, da se zadeva obravnava po hitrem postopku predhodnega odločanja.

1.2. Posebej resna pravna negotovost, ki je predmet predhodnega odločanja

*Sklep z dne 4. oktobra 2012, Pringle (C-370/12, [EU:C:2012:620](#))*³⁴

„Hitri postopek“

Ta zadeva se umešča v okvir uvedbe evropskega mehanizma za stabilnost (EMS) po finančni krizi, ki je leta 2010 prizadela evroobmočje. Cilj te mednarodne finančne institucije je namreč zbiranje finančnih sredstev in zagotavljanje pomoči za stabilnost državam članicam evroobmočja, ki imajo resne finančne težave ali jim take težave grozijo. V obravnavani zadevi je irski poslanec vložil tožbo proti irski vladi. Zatrjeval je, da Sklep 2011/199³⁵ ni veljaven ter da bi poleg tega Irska z ratifikacijo, potrditvijo in sprejetjem Pogodbe o ustanovitvi evropskega mehanizma za stabilnost, ki je bila sklenjena 2. februarja 2012,³⁶ prevzela obveznosti, ki niso združljive s Pogodbama, na katerih temelji Evropska unija.

V tem okviru je Supreme Court (vrhovno sodišče, Irska) začelo postopek pri Sodišču in predlagalo uporabo hitrega postopka predhodnega odločanja z utemeljitvijo, da je pravočasna ratifikacija Pogodbe o EMS s strani Irske zelo pomembna za druge članice evropskega mehanizma za stabilnost, zlasti za tiste, ki potrebujejo finančno pomoč. Irska je sicer medtem tako kot vse druge države članice, podpisnice Pogodbe o EMS, to pogodbo ratificirala, vendar je predsednik Sodišča navedel, da je bila v vprašanjih za predhodno odločanje, ki so bila postavljena v tej zadevi, izkazana negotovost glede

³³ Glej zgoraj razdelek „1. Področje uporabe nujnega postopka predhodnega odločanja“ v delu I tega prikaza, naslovljenem „Nujni postopek predhodnega odločanja“.

³⁴ Glej tudi sodbo z dne 27. novembra 2012, Pringle (C-370/12, [EU:C:2012:756](#)).

³⁵ Sklep 2011/199/EU.

³⁶ Pogodbo o ustanovitvi evropskega mehanizma za stabilnost so 2. februarja 2012 v Bruslju (Belgija) sklenile Kraljevina Belgija, Zvezna republika Nemčija, Republika Estonija, Irska, Helenska republika, Kraljevina Španija, Francoska republika, Italijanska republika, Republika Ciper, Veliko vojvodstvo Luksemburg, Republika Malta, Kraljevina Nizozemska, Republika Avstrija, Portugalska republika, Republika Slovenija, Slovaška republika in Republika Finska. Veljati je začela 27. septembra 2012.

veljavnosti te pogodbe. Predsednik Sodišča je poudaril izredne okoliščine finančne krize, s katerimi je bila povezana sklenitev te pogodbe, in razsodil, da je bila uporaba hitrega postopka predhodnega odločanja nujna, da bi se v najkrajšem možnem času odpravila ta negotovost, ki je škodila cilju Pogodbe o EMS, in sicer ohranitvi finančne stabilnosti evroobmočja.

Sklepa z dne 15. februarja 2017, Mengesteab (C-670/16, [EU:C:2017:120](#))³⁷, in Jafari (C-646/16, [EU:C:2017:138](#))³⁸

„Hitri postopek“

V zadevi Mengesteab (C-670/16) je eritrejski državlján zaprosil za azil pri nemških organih, ki so mu nato izdali potrdilo o prijavi, pri čemer nemško pravo³⁹ glede tega razlikuje med dejanjem zaprositve za azil, na podlagi katerega se izda to potrdilo, in vložitvijo formalne prošnje za azil. Ko je zadevna oseba devet mesecev pozneje nazadnje lahko vložila tako prošnjo za azil, so nemški organi zahtevali od italijanskih organov, naj jo sprejmejo, saj je bila Italijanska republika država članica, ki je na podlagi Uredbe Dublin III odgovorna za obravnavanje njene prošnje. Zato je bila prošnja zadevne osebe za azil zavržena kot nedopustna in je bila odrejena njena predaja v Italijo.

Verwaltungsgericht Minden (upravno sodišče v Mindnu, Nemčija), ki je odločalo o pravnem sredstvu zoper to odločitev o predaji, se je na eni strani spraševalo, ali se prosilec za azil lahko sklicuje na potek rokov za predložitev zahteve za sprejem, in na drugi strani, kako se ti roki računajo. Člen 21(1) Uredbe Dublin III namreč določa, da v primeru nespoštovanja navedenih rokov odgovornost za obravnavo prošnje pripade državi članici, v kateri je bila ta prošnja vložena. Vendar je Verwaltungsgericht Minden (upravno sodišče v Mindnu) navedlo, da so te zamude v Nemčiji zelo pogoste zaradi neobičajnega povečanja števila prosilcev za azil od leta 2015.

V zadevi Jafari (C-646/16) so člani afganistanske družine prečkali mejo med Srbijo in Hrvaško. Hrvaški organi so nato organizirali njihov avtobusni prevoz do slovenske meje, da bi jim olajšali vstop v druge države članice, kjer bi vložili prošnjo za mednarodno zaščito, kar je ta družina storila v Avstriji. Ker pa Uredba Dublin III določa odgovornost tiste države članice, katere zunanja meja je bila nezakonito prečkana, so avstrijski organi od hrvaških organov zahtevali, naj sprejmejo zadevne osebe. Prošnje, ki jih je vložila družina, so bile torej zavržene in odrejena je bila njihova predaja na Hrvaško. Verwaltungsgerichtshof (vrhovno upravno sodišče, Avstrija), ki je odločalo o pravnem sredstvu zoper te odločbe, je Sodišče vprašalo, kako je treba uporabiti merila v zvezi z izdajo dovoljenj za prebivanje ali vizumov ter v zvezi z vstopom ali bivanjem, ki so določena v členih 12 in 13 Uredbe Dublin III.

³⁷ Glej tudi sodbo z dne 26. julija 2017 (veliki senat), Mengesteab (C-670/16, [EU:C:2017:587](#)).

³⁸ Glej tudi sodbo z dne 26. julija 2017 (veliki senat), Jafari (C-646/16, [EU:C:2017:586](#)).

³⁹ Asylgesetz (zakon o azilu) v različici, objavljeni 2. septembra 2008 (BGBl. 2008 I, str. 1798).

Obe predložitveni sodišči sta predlagali uporabo hitrega postopka predhodnega odločanja, predsednik Sodišča pa je njunima predlogoma ugodil.

Predsednik Sodišča je v teh dveh zadevah najprej opozoril, da običajno številnost oseb ali pravnih položajev, na katere bi se lahko nanašala odločba, ki jo mora izdati predložitveno sodišče, potem ko je pri Sodišču vložilo predlog za sprejetje predhodne odločbe, kot taka ni izjemna okoliščina, ki bi lahko upravičila uporabo hitrega postopka predhodnega odločanja (sklepa z dne 15. februarja 2017, Mengesteab, C-670/16, [EU:C:2017:120](#), točka 10, in Jafari, C-646/16, [EU:C:2017:138](#), točka 10).

Vendar je dodal, da ta preudarek v obravnavanih zadevah ne more biti odločilen, ker so zadeve, na katere se nanašajo postavljena vprašanja za predhodno odločanje, tako številne, da bi negotovost glede njihove rešitve lahko ogrozila delovanje sistema, uvedenega z Uredbo Dublin III, in zato oslabila skupni evropski azilni sistem, ki ga je zakonodajalec Evropske unije uvedel na podlagi člena 78 PDEU. Prvič, ti zadevi se namreč umeščata v povsem nov okvir izjemno povečanega zabeleženega števila prošenj za azil v Nemčiji, Avstriji in na splošno v Uniji v okoliščinah, ki so podobne tem iz obravnavanih zadev. Drugič, v teh zadevah se pojavljajo težave v zvezi z razlago, ki so neposredno povezane s tem okvirom in se nanašajo na osrednje vidike sistema, ki je bil uveden z Uredbo Dublin III, o katerih se mora Sodišče izreči prvič. Odgovor Sodišča bi torej lahko imel splošne posledice za nacionalne organe, ki so pozvani k sodelovanju zaradi uporabe te uredbe (sklepa z dne 15. februarja 2017, Mengesteab, C-670/16, [EU:C:2017:120](#), točke od 11 do 13, in Jafari, C-646/16, [EU:C:2017:138](#), točke od 11 do 13).

Predsednik Sodišča je navedel, da to pomeni, da pristojni nacionalni organi zaradi negotovosti v zvezi z določitvijo države članice, ki je odgovorna za obravnavo prošenj za azil, kakršna obstaja v obravnavanih zadevah, ne morejo določiti upravnih in proračunskih ukrepov, ki so potrebni za to, da bi bila v skladu z zahtevami, ki izhajajo iz prava Unije in iz mednarodnih zavez zadevnih držav članic, zagotovljena obravnava teh prošenj in sprejem prosilcev za azil, ki glede na okoliščine primera spadajo v njihovo odgovornost. V teh izrednih kriznih razmerah je uporaba hitrega postopka predhodnega odločanja nujna, da se kar najhitreje odpravi ta negotovost, ki škoduje pravilnemu delovanju skupnega evropskega azilnega sistema, ki stremlji k spoštovanju člena 18 Listine (sklepa z dne 15. februarja 2017, Mengesteab, C-670/16, [EU:C:2017:120](#), točki 15 in 16, ter Jafari, C-646/16, [EU:C:2017:138](#), točki 14 in 15).

Sklep z dne 28. februarja 2017, M. A. S. in M. B. (C-42/17, [EU:C:2017:168](#))⁴⁰

„Hitri postopek“

Dve italijanski sodišči sta pri Corte costituzionale (ustavno sodišče, Italija) vložili zahtevo za oceno ustavnosti, ker sta se spraševali, ali bi uporaba pravila iz sodbe Tarico in drugi⁴¹

⁴⁰ Glej tudi sodbo z dne 5. decembra 2017 (veliki senat), M. A. S. in M. B. (C-42/17, [EU:C:2017:936](#)).

v okviru kazenskih postopkov, ki so potekali pred njima, pomenila kršitev načela zakonitosti. Opozoriti je treba, da je Sodišče v navedeni sodbi ugotovilo, da so italijanska pravila o zastaranju, ki so se uporabljala za davčna kazniva dejanja s področja davka na dodano vrednost (DDV), v dveh primerih, ki ju je opredelilo, lahko posegala v obveznosti, ki jih državam članicam nalaga člen 325(1) in (2) PDEU. Sodišče je zato razsodilo, da mora pristojno nacionalno sodišče v teh primerih zagotoviti polni učinek člena 325(1) in (2) PDEU, tako da po potrebi ne uporabi zadevnih določb nacionalnega prava.

V obravnavani zadevi sta italijanski sodišči v skladu s pravilom iz navedene sodbe menili, da nista smeli upoštevati zastaralnega roka, določnega v codice penale (italijanski kazenski zakonik), ampak da sta torej morali sprejeti vsebinsko odločitev. Vendar je Corte costituzionale (ustavno sodišče) podvomilo o združljivosti takšne rešitve z načelom zakonitosti v kazenskem pravu, kot je določeno v italijanski ustavi in kot ga samo razlaga, ker to načelo zahteva, da so kazenske določbe natančno določene in da ne smejo veljati retroaktivno.

Corte costituzionale (ustavno sodišče) je predlagalo, naj se njegov predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po hitrem postopku hitrega odločanja, pri čemer je navedlo, da je v zvezi s tem, kako je treba razlagati pravo Unije, nastala velika negotovost, da ta negotovost otežuje vodenje kazenskih postopkov v teku in da jo je treba nujno odpraviti. Predsednik Sodišča je v zvezi s tem navedel, da bi odgovor, podan v kar najkrajšem času, lahko odpravil te negotovosti in da je glede na to, da se te nanašajo na temeljna vprašanja nacionalnega ustavnega prava in prava Unije, upravičeno uporabiti hitri postopek predhodnega odločanja.

Sklepa z dne 26. septembra 2018, Zakład Ubezpieczeń Społecznych (C-522/18, [EU:C:2018:786](#)), in z dne 15. novembra 2018, Komisija/Poljska (C-619/18, [EU:C:2018:910](#))

„Hitri postopek“

Ti zadevi sta se nanašali na skladnost novega poljskega zakona⁴² s pravom Unije. S tem zakonom, ki je začel veljati 3. aprila 2018, se je upokojitvena starost sodnikov na Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče, Poljska) znižala s 70 na 65 let in so bili določeni pogoji, pod katerimi je bilo lahko tem sodnikom glede na okoliščine primera dovoljeno, da še naprej opravljajo svojo funkcijo. V zvezi s tem je bilo določeno, da se, prvič, zakon uporablja za sodnike na položaju, ki so bili na Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) imenovani pred začetkom njegove veljavnosti, in da ima, drugič, predsednik Republike Poljske pravico, da aktivni mandat teh sodnikov po prostem preudarku podaljša po dopolnitvi starosti 65 let.

V zadevi Zakład Ubezpieczeń Społecznych (C-522/18) je običajna sestava Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) pred sprejetjem odločitve postavila vprašanja razširjeni sestavi tega

⁴¹ Sodba z dne 8. septembra 2015, Taricco in drugi (C-105/14, [EU:C:2015:555](#)).

⁴² Ustawa o Sądzie Najwyższym (zakon o Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)) z dne 8. decembra 2017 (Dz. U. iz leta 2018, pozicija 5).

sodišča. Na začetni stopnji preučitve teh vprašanj je Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) navedlo, da bi navedeni zakon lahko potencialno vplival na mandata dveh sodnikov razširjene sestave tega sodišča. Vendar je Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) v razširjeni sestavi izrazilo dvome glede skladnosti tega zakona s pravom Unije, zlasti v zvezi z morebitnimi kršitvami načel pravne države, neodstavljenosti in neodvisnosti sodnikov ter načela prepovedi diskriminacije na podlagi starosti. Zato je menilo, da je potrebno, da Sodišče to razjasni, in je pri njem vložilo predlog za sprejetje predhodne odločbe. Predlagalo je tudi uporabo hitrega postopka predhodnega odločanja, pri čemer je trdilo, da je zaprosena razlaga prava Unije bistvenega pomena, da bo lahko svojo sodno pristojnost izvrševalo zakonito in v skladu z načelom pravne varnosti (sklep z dne 26. septembra 2018, Zakład Ubezpieczeń Społecznych, C-522/18, [EU:C:2018:786](#), točka 12).

Vzporedno je v zadevi Komisija/Poljska (C-619/18) Komisija na podlagi člena 258 PDEU proti Republiki Poljski vložila tožbo zaradi neizpolnitve obveznosti, ker je menila, da ta s sprejetjem navedenega zakona ni izpolnila obveznosti, ki jih ima na podlagi člena 19(1), drugi pododstavek, PEU in člena 47 Listine. Komisija je tudi predlagala, naj se ta zadeva obravnava po hitrem postopku, pri čemer je izrazila dvome glede zmožnosti Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) za nadaljnje odločanje ob spoštovanju temeljne pravice vsakega pravnega subjekta do dostopa do neodvisnega sodišča (sklep z dne 15. novembra 2018, Komisija/Poljska, C-619/18, [EU:C:2018:910](#), točka 20).

Predsednik Sodišča je tema predlogoma ugodil, pri čemer je poudaril resnost negotovosti, ki sta jih izrazila predložitveno sodišče in Komisija, in navedel, da bodo z odgovorom, podanim v kar najkrajšem času, te negotovosti lahko odpravljene.

Predsednik Sodišča je v zvezi z resnostjo negotovosti navedel, da so te povezane s pomembnimi vprašanji prava Unije zlasti v zvezi z neodvisnostjo sodišč in da se nanašajo na posledice, ki bi jih razlaga tega prava lahko imela na sestavo in delovanje poljskega vrhovnega sodišča. Predsednik Sodišča je v zvezi s tem opozoril, prvič, da je zahteva po neodvisnosti sodnikov del bistvene vsebine temeljne pravice do poštenega sojenja, ki ima poglaviten pomen kot garant varstva vseh pravic, ki jih imajo pravni subjekti na podlagi prava Unije, in ohranitve skupnih vrednot držav članic, ki so navedene v členu 2 PEU, zlasti vrednote pravne države. Drugič, predsednik Sodišča je poudaril, da bi lahko negotovosti iz teh zadev prav tako vplivale na delovanje sistema pravosodnega sodelovanja, ki je udejanjen z mehanizmom predhodnega odločanja, določenim v členu 267 PDEU, ki pomeni bistvo sodnega sistema Evropske unije. Neodvisnost nacionalnih sodišč, zlasti tistih, ki tako kot Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) odločajo na zadnji stopnji, je namreč bistvena (sklepa z dne 26. septembra 2018, Zakład Ubezpieczeń Społecznych, C-522/18, [EU:C:2018:786](#), točka 15, in z dne 15. novembra 2018, Komisija/Poljska, C-619/18, [EU:C:2018:910](#), točke 21, 22 in 25).

Poleg tega je treba navesti, da je predsednik Sodišča v sklepu Komisija/Poljska⁴³ prav tako odgovoril na navedbe Republike Poljske, da bi uporaba hitrega postopka posegla v njeno pravico do obrambe. Zadnje navedena je namreč grajala dejstvo, da mora tožena država članica vse svoje trditve predstaviti v eni vlogi ter da v tem postopku ni replike in duplike. Prav tako je navedla, da je Komisija odlašala z začetkom postopka pri Sodišču in da te zamude ni mogoče nadoknaditi s takšnim omejevanjem njenih procesnih pravic. Predsednik Sodišča je opozoril, da je v primeru uporabe hitrega postopka tožbo in odgovor na tožbo sicer res mogoče dopolniti z repliko in dupliko, samo če predsednik Sodišča po opredelitvi sodnika poročevalca in generalnega pravobranilca šteje, da je to potrebno. Vendar v primeru, da vložitev replike ni dovoljena, ni jasno, na podlagi česa bi lahko tožena stranka trdila, da ob neobstoju replike ter torej trditve in navedb, ki bi dopolnjevale trditve in navedbe v tožbi, na katere je imela navedena tožena stranka možnost odgovoriti v odgovoru na tožbo, njena pravica do obrambe ni spoštovana, ker ne more vložiti duplike. Predsednik Sodišča je poleg tega opozoril, da pred začetkom postopka za ugotovitev neizpolnitve obveznosti pred Sodiščem poteka predhodni postopek, v katerem imajo stranke priložnost predstaviti in razviti trditve, ki jih bodo nato eventualno razdelale pred Sodiščem.

Sklep z dne 19. oktobra 2018, Wightman in drugi (C-621/18, [EU:C:2018:851](#))⁴⁴

„Hitri postopek“

Ta zadeva je bila vložena potem, ko je Prime minister (predsednik vlade, Združeno kraljestvo) 29. marca 2017 uradno sporočil, da namerava Združeno kraljestvo Velike Britanije in Severne Irske na podlagi člena 50 PEU izstopiti iz Unije. Pritožniki iz postopka v glavni stvari, med katerimi so bili poslanec Parliament of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland (parlament Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska), dva poslanca Scottish Parliament (škotski parlament, Združeno kraljestvo) in trije poslanci Evropskega parlamenta, so v tem okviru vložili zahtevo za sodni nadzor, da bi bila izdana ugotovitvena sodba, v kateri bi bilo pojasnjeno, ali, kdaj in kako bi bilo mogoče navedeno uradno obvestilo enostransko preklicati.

Court of Session, Inner House, First Division (Scotland) (višje sodišče Škotske, pritožbeni oddelek, prvi senat, Združeno kraljestvo), pri katerem je bil sprožen postopek zaradi zavrnitve tega pravnega sredstva, je ugodilo predlogu pritožnikov iz postopka v glavni stvari, naj se vloži predlog za sprejetje predhodne odločbe. V nasprotju s prvostopenjskim sodiščem je namreč menilo, da pri tem, da se Sodišče vpraša, ali je mogoče, da država članica enostransko prekliče uradno obvestilo, ki ga je podala na podlagi člena 50(2) PEU, pred iztekom dveletnega obdobja iz tega člena in ostane v Uniji, ne gre niti za akademsko niti prezgodnje vprašanje. Nasprotno, menilo je, da bo z

⁴³ Sklep z dne 15. novembra 2018, Komisija/Poljska (C-619/18, [EU:C:2018:910](#)).

⁴⁴ Glej tudi sodbo z dne 10. decembra 2018 (občna seja), Wightman in drugi (C-621/18, [EU:C:2018:999](#)).

odgovorom Sodišča postalo jasno, katere možnosti bodo imeli poslanci, ko bodo glasovali o teh vprašanjih.

Court of Session, Inner House, First Division (Scotland) (višje sodišče Škotske, pritožbeni oddelek, prvi senat) je predlagalo uporabo hitrega postopka predhodnega odločanja. Poudarilo je, da je njegov predlog nujen, ker, prvič, od 29. marca 2017 teče dveletni rok, ki velja za ta postopek izstopa, in ker, drugič, je potrebno veliko pred 29. marcem 2019 organizirati razprave in glasovanje v parlamentu Združenega kraljestva o tem vprašanju.

Predsednik Sodišča je ugotovil, da je predložitveno sodišče predstavilo razloge, iz katerih nesporno izhaja nujnost odločanja. Predsednik Sodišča je v zvezi s tem opozoril, da če so v zadevi podane resne negotovosti v zvezi s temeljnimi vprašanji nacionalnega ustavnega prava in prava Unije, je glede na specifične okoliščine te zadeve lahko nujno, da se obravnava v kar najkrajšem času. Tako je predsednik Sodišča odločil, da glede na to, da je izvajanje člena 50 PEU temeljnega pomena za Združeno kraljestvo in za ustavni red Unije, specifične okoliščine te zadeve lahko upravičijo njeno obravnavanje v kar najkrajšem času.

Sodba z dne 22. februarja 2022 (veliki senat), RS (Učinek sodb ustavnega sodišča) (C-430/21, [EU:C:2022:99](#))

„Predhodno odločanje – Pravna država – Neodvisnost sodstva – Člen 19(1), drugi pododstavek, PEU – Člen 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah – Primarnost prava Unije – Neobstoje pooblastila nacionalnega sodišča za preizkus skladnosti nacionalne zakonodaje, v zvezi s katero je ustavno sodišče zadevne države članice presodilo, da je v skladu z ustavo, s pravom Unije – Disciplinski postopek“

V obravnavani zadevi je bila zadevna oseba obsojena v kazenskem postopku v Romuniji. Žena te osebe je nato vložila ovadbo, ki se je med drugim nanašala na več sodnikov, zaradi kaznivih dejanj, ki naj bi bila storjena med navedenim kazenskim postopkom. Nato je zadevna oseba pri Curtea de Apel Craiova (višje sodišče v Craiovi, Romunija) vložila pritožbo zaradi predolgega trajanja kazenskega postopka, začetega na podlagi te ovadbe.

Curtea de Apel Craiova (višje sodišče v Craiovi) je moralo, da bi odločilo o tej pritožbi, presoditi, ali je nacionalna ureditev, s katero je bil ustanovljen poseben tožilski oddelek za preiskovanje kaznivih dejanj, storjenih v romunskem pravosodnem sistemu, združljiva s pravom Unije. Vendar navedeno sodišče ni bilo pristojno za preizkus skladnosti te nacionalne ureditve s pravom Unije, in sicer ob upoštevanju sodbe Curtea

Constituțională (ustavno sodišče, Romunija), izdane po sodbi Sodišča v zadevi Asociația „Forumul Judecătorilor din România” in drugi⁴⁵.

V teh okoliščinah se je Curtea de Apel Craiova (višje sodišče v Craiovi) odločilo, da zadevo predloži Sodišču, da bi to v bistvu pojasnilo, ali pravo Unije nasprotuje nepristojnosti nacionalnega sodnika splošnega sodišča za preizkus skladnosti take ureditve s pravom Unije in uporabi disciplinskih sankcij zoper tega sodnika, kadar se ta odloči za tak preizkus.

Poleg tega je predložitveno sodišče predlagalo, naj se predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po nujnem postopku predhodnega odločanja ali, podredno, hitrem postopku predhodnega odločanja, z obrazložitvijo, da gre v zadevi, na podlagi katere je bil vložen ta predlog za sprejetje predhodne odločbe, za resno ogrožanje neodvisnosti romunskih sodišč in da lahko negotovosti, povezane z nacionalno zakonodajo iz postopka v glavni stvari, vplivajo na delovanje sistema pravosodnega sodelovanja, ki ga tvori mehanizem predhodnega odločanja iz člena 267 PDEU.

Predlog za uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja je bil zavrnjen, je pa predsednik Sodišča odločil, da ugodí predlogu, naj se predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po hitrem postopku predhodnega odločanja, ker bi hiter odgovor odpravil resne negotovosti, s katerimi se je soočalo predložitveno sodišče glede pomembnih vprašanj prava Unije in ustavnega prava, povezanih zlasti z neodvisnostjo sodstva, pri čemer bi navedene negotovosti lahko imele širše posledice za celoten zadevni pravosodni sistem.

1.3. Odvzem prostosti tožeči stranki

Sodba z dne 19. decembra 2019, Junqueras Vies (C-502/19, [EU:C:2019:1115](#))

„Predhodno odločanje – Hitri postopek – Pravo institucij – Državljan Evropske unije, ki je v Evropski parlament izvoljen medtem, ko je v priporu v okviru kazenskega postopka – Člen 14 PEU – Pojem ‚član Evropskega parlamenta‘ – Člen 343 PDEU – Imunitete, potrebne za opravljanje nalog Unije – Protokol (št. 7) o privilegijih in imunitetah Evropske unije – Člen 9 – Imunitete, ki jih uživajo člani Evropskega parlamenta – Imuniteta med potovanjem – Imunitete med zasedanji – Osebnost, časovno in stvarno področje uporabe teh različnih imunitet – Odvzem imunitete s strani Evropskega parlamenta – Zahteva za odvzem imunitete, ki jo vloži nacionalno sodišče – Akt o volitvah članov Evropskega parlamenta s splošnimi neposrednimi volitvami – Člen 5 – Mandat – Člen 8 – Volilni postopek – Člen 12 – Preverjanje veljavnosti mandatov članov Evropskega parlamenta po uradni razglasitvi volilnega izida – Listina Evropske unije o temeljnih pravicah –

⁴⁵ Sodba z dne 18. maja 2021 (veliki senat), Asociația „Forumul Judecătorilor Din România” in drugi (C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 in C-397/19, [EU:C:2021:393](#)), v kateri je Sodišče med drugim razsodilo, da je zadevna zakonodaja v nasprotju s pravom Unije, če ustanovitev takega posebnega oddelka ni utemeljena z objektivnimi in preverljivimi zahtevami po učinkovitem izvajanju sodne oblasti ter pri njej niso zagotovljena posebna jamstva, ki jih je opredelilo Sodišče (glej točko 5 izreka te sodbe).

Člen 39(2) – Volitve članov Evropskega parlamenta s splošnim, neposrednim, svobodnim in tajnim glasovanjem – Pravica biti voljen“

V obravnavani zadevi je politik, izvoljen v Evropski parlament na volitvah 26. maja 2019, vložil pritožbo zoper sklep Tribunal Supremo (vrhovno sodišče, Španija), s katerim mu je bilo zavrnjeno izredno dovoljenje za izhod iz zapora. Zadevna oseba je bila namreč pred temi volitvami priprta, in sicer v okviru kazenskega postopka, ki je bil proti njej uveden zaradi sodelovanja pri izvedbi referendumu o samoodločbi, ki je 1. oktobra 2017 potekal v avtonomni skupnosti Katalonija. Za navedeno dovoljenje je zaprosila, da bi lahko izpolnila formalnost, ki se s španskim pravom zahteva po razglasitvi izida, in sicer podajo prisega ali obljube pri osrednji volilni komisiji, da bo spoštovala špansko ustavo, in da bi lahko nato odšla v Evropski parlament, da bi se udeležila ustanovnega zasedanja v novem parlamentarnem obdobju.

Tribunal Supremo (vrhovno sodišče) je Sodišču predložilo več vprašanj o razlagi člena 9 Protokola (št. 7) o privilegijih in imunitetah Evropske unije (UL 2012, C 326, str. 266), ki se niso postavljala v okviru priprave njegove meritorne sodbe v kazenskem postopku, uvedenem proti zadevni osebi, ampak v okviru pritožbe, ki jo je ta vložila zoper zadevni sklep. Predložitveno sodišče je 14. oktobra 2019, po predložitvi zadeve Sodišču, zadevno osebo obsodilo na kazen trinajstih let zapora in – za enako obdobje – tudi na kazen absolutne nemožnosti opravljanja javnih funkcij.

Predložitveno sodišče je v tem okviru tudi predlagalo uporabo hitrega postopka predhodnega odločanja. V utemeljitev tega predloga je navedeno sodišče v bistvu navedlo, da se njegova vprašanja za predhodno odločanje nanašajo na status člana Evropskega parlamenta in na sestavo te institucije, da odgovori Sodišča na ta vprašanja za predhodno odločanje posredno lahko povzročijo prekinitev odvzema prostosti zadevni osebi ter da ta odvzem prostosti ustreza tistemu iz člena 267, četrti odstavek, PDEU.

Predsednik Sodišča je predlogu za uporabo hitrega postopka predhodnega odločanja ugodil. Glede tega je navedel, prvič, da je bila zadevna oseba na dan vložitve predloga za sprejetje predhodne odločbe v priporu, zaradi česar je bilo treba za vprašanja za predhodno odločanje, ki jih je postavilo Tribunal Supremo (vrhovno sodišče), šteti, da so postavljena v okviru spora, ki se nanaša na osebo, ki ji je odvzeta prostost, v smislu člena 267, četrti odstavek, PDEU, in drugič, da je bil namen teh vprašanj dobiti razlago določbe prava Unije, ki bi lahko že po svoji naravi vplivala na ohranitev pripora zadevne osebe, če bi se ta določba uporabljala zanjo.

1.4. Posledice za družino

Sodba z dne 14. decembra 2021 (veliki senat), Stolicna obshtina, rayon „Pancharevo“ (C-490/20, [EU:C:2021:1008](#))

„Predhodno odločanje – Državljanstvo Unije – Člena 20 in 21 PDEU – Pravica do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic – Otrok, rojen v državi članici gostiteljici svojih staršev – Rojstni list, izdan v tej državi članici, v katerem sta za tega otroka navedeni dve materi – Zavrnitev izvirne države članice ene od teh mater, da izda rojstni list za navedenega otroka, ne da bi imela informacije o tem, kdo je njegova biološka mati – Taka listina kot pogoj za izdajo osebne izkaznice ali potnega lista – Nacionalna ureditev te izvirne države članice, v kateri se osebama istega spola starševstvo ne priznava“

Spor o glavni stvari je potekal med bolgarsko državljanke in Stolicna obshtina, rayon „Pancharevo“ (občina Sofija, okrožje Pancharevo, Bolgarija) (v nadaljevanju: občina Sofija), ker je zadnjenavedena zavrnila izdajo rojstnega lista za hčer te bolgarske državljanke in njene žene, državljanke Združenega kraljestva. V rojstnem listu tega otroka, rojenega leta 2019, ki so ga izdali španski organi, sta kot starša tega otroka navedeni obe materi. Ti s hčerko prebivata v Španiji.

Zadevna oseba je pri občini Sofija vložila vlogo, pri čemer je predložila legaliziran in overjen prevod izpiska iz španskega matičnega registra v zvezi z otrokovim rojstnim listom v bolgarščino. Občina Sofija je zahtevala dokaze o starševstvu zadevnega otroka, zlasti o identiteti njegove biološke matere, saj je v bolgarskem obrazcu rojstnega lista samo eno polje za „mater“ in drugo polje za „očeta“. Zadevna oseba te informacije ni predložila, zaradi česar je občina Sofija izdajo zahtevanega rojstnega lista zavrnila, pri čemer se je sklicevala na to, da je navedba dveh staršev ženskega spola v nasprotju z bolgarskim javnim redom, ki ne dovoljuje sklenitve zakonske zveze med osebama istega spola.

Administrativen sad Sofia-grad (upravno sodišče v Sofiji, Bolgarija), pri katerem je bila vložena tožba zoper to zavrnilno odločbo, se je med drugim spraševalo, ali so s tem, da so bolgarski organi zavrnilo evidentiranje rojstva otroka, rojenega v drugi državi članici, z rojstnim listom, v katerem bi bili navedeni dve materi, kršene otrokove pravice na podlagi člena 4(2) PEU, členov 20 in 21 PDEU ter členov 7, 9, 24 in 45 Listine.

Navedeno sodišče je prav tako predlagalo uporabo hitrega postopka predhodnega odločanja, in sicer je navedlo, da bi zavrnitev bolgarskih organov, da izdajo rojstni list za zadevnega otroka, ki naj bi bil bolgarska državljanke, temu otroku povzročila resne težave pri pridobitvi bolgarskega osebne dokumenta ter s tem pri uresničevanju njegove pravice do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic, ki je zagotovljena s členom 21 PDEU.

Predsednik Sodišča je odločil, da predlogu za uporabo hitrega postopka predhodnega odločanja ugoditi, in svojo odločitev obrazložil z dejstvom, da je zadevni otrok mali otrok

in da trenutno nima potnega lista, pri čemer prebiva v državi članici, katere državljanstva nima. Predsednik Sodišča je prav tako navedel, da ker je namen postavljenih vprašanj ugotoviti, ali morajo bolgarski organi za tega otroka izdati rojstni list, in ker je iz predloga za sprejetje predhodne odločbe razvidno, da je v skladu z nacionalnim pravom taka listina potrebna za pridobitev bolgarskega potnega lista, lahko hiter odgovor Sodišča prispeva k temu, da bo navedeni otrok potni list hitreje pridobil.

1.5. Nevarnost posega v temeljne pravice

Sklep z dne 15. julija 2010, Purruker (C-296/10, [EU:C:2010:446](#))

„Hitri postopek“

Spor o glavni stvari je potekal med nemško državljanke in španskim državljanom, nanašal pa se je na pravico do varstva in vzgoje njunih dvojčkov. Starša sta se manj kot leto po njunem rojstvu ločila in sklenila notarski sporazum, v katerem je bilo ugodeno želji matere, da se z otrokoma vrne v svojo izvirno državo. Vendar je mati nazadnje v Nemčijo odpeljala samo enega otroka, ker je moral drugi zaradi zdravstvenih razlogov začasno ostati v Španiji z očetom. Družinski položaj se od takrat ni spremenil.

Starša sta sprožila več ločenih postopkov. Tako je oče v Španiji zahteval in dosegel sprejetje začasnih odredb, čeprav ni izključeno, da se ta postopek lahko šteje za postopek, v katerem je sprejeta vsebinska odločitev in se podeli pravica do varstva in vzgoje otrok. Nato je v Nemčiji zahteval izvršitev španske odločbe o navedenih začasnih odredbah, na podlagi tega postopka pa je bila izdana sodba Purruker⁴⁶. Mati je vzporedno v Nemčiji vložila tožbo za sprejetje meritorne odločitve o podelitvi pravice do varstva in vzgoje obeh otrok, ki je bila predložena Amtsgericht Stuttgart (okrajno sodišče v Stuttgartu, Nemčija).

Zadnjenavedeno sodišče je nato Sodišču postavilo vprašanje, ali je treba v okviru uporabe člena 19(2) Uredbe št. 2201/2003, ki ureja primere litispence na področju starševske odgovornosti, sodišče, pri katerem se zahteva izdaja začasnih odredb (v tem primeru špansko sodišče), šteti za „sodišče, ki je prvo začelo postopek“ glede na sodišče druge države članice, pri katerem je bila vložena tožba za sprejetje meritorne odločitve z istim ciljem (v tem primeru Amtsgericht Stuttgart (okrajno sodišče v Stuttgartu)).

Amtsgericht Stuttgart (okrajno sodišče v Stuttgartu) je tudi predlagalo, naj se uporabi hitri postopek predhodnega odločanja, pri čemer je trdilo, da sporno vprašanje v zvezi s pristojnostjo dveh sodišč, ki v različnih državah članicah odločata v isti zadevi, do zdaj kljub trajanju postopka ni omogočilo preučitve pravega vsebinskega vprašanja. Te

⁴⁶ Sodba z dne 15. julija 2010, Purruker (C-256/09, [EU:C:2010:437](#)).

okoliščine po njegovem mnenju vplivajo na vedenje strank na način, ki škodi družinskim odnosom otrok. Otroka namreč že tri leta nimata več osebnih stikov niti drug z drugim niti z drugim od staršev. Amtsgericht Stuttgart (okrajno sodišče v Stuttgartu) je poleg tega navedlo, da je oskrba otroka pri nemški državljanke, zlasti njegova zdravstvena oskrba in vpis v izobraževalno ustanovo, odvisna od pravnega statusa tega otroka. Na to oskrbo pa zdaj vpliva dvom glede tega, ali v Nemčiji velja in se lahko prizna začasna odredba, ki jo je na področju pravice do varstva in vzgoje izdalo špansko sodišče. Predsednik Sodišča je ob upoštevanju teh okoliščin in časa, ki je že pretekel zaradi obstoja različnih postopkov, razsodil, da mora predložitveno sodišče v najkrajšem možnem roku prejeti odgovore na postavljena vprašanja, kar torej upravičuje uporabo hitrega postopka predhodnega odločanja.

Sklep z dne 9. septembra 2011, Dereci in drugi (C-256/11, [EU:C:2011:571](#))⁴⁷

„Hitri postopek“

V tej zadevi je želelo pet državljanov tretjih držav živeti v Avstriji pri svojih družinskih članih (pri zakoncu, otrocih ali starših), ki so državljani Unije in prebivajo v tej državi članici, katere državljanstvo imajo. Vendar ti državljani Unije niso nikoli izvrševali svoje pravice do prostega gibanja. Poleg tega drugače kot nekateri od zadevnih državljanov tretjih držav niso bili ekonomsko odvisni od njih. Prošnje petih državljanov tretjih držav za izdajo dovoljenja za prebivanje so bile zavrnjene, poleg tega pa so bili za štiri izmed njih sprejeti odredba o izgonu in ukrepi za odstranitev.

Verwaltungsgerichtshof (upravno sodišče, Avstrija), pri katerem je bil začet postopek v tem okviru, se je spraševalo, ali je bilo mogoče navedbe, ki jih je Sodišče podalo v sodbi Ruiz Zambrano⁴⁸, uporabiti za katero od tožečih strank iz postopka v glavni stvari.

Verwaltungsgerichtshof (upravno sodišče) je predlagalo, naj se njegov predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po hitrem postopku predhodnega odločanja. V utemeljitev tega predloga se je sklicevalo na obstoj odločb o odstranitvi z ozemlja, ki so bile sprejete v zvezi z večino tožečih strank iz postopka v glavni stvari in ki bi, če bi bile izvršene, osebno prizadele njih in njihove družinske člane. Glede tega je pojasnilo, da je bil vsaj glede ene od zadevnih tožečih strank zavrnen suspenzivni učinek pritožbe, vložene zoper odredbo o izgonu, izdano zoper njo, in da se torej odstranitev lahko izvede kadar koli. Na splošno je poudarilo, da tožeče stranke zaradi grožnje skorajšnje odstranitve ne morejo imeti normalnega družinskega življenja, saj je njihov položaj negotov. Verwaltungsgerichtshof (upravno sodišče) je poleg tega navedlo, da tako kot

⁴⁷ Glej tudi sodbo z dne 15. novembra 2011 (veliki senat), Dereci in drugi (C-256/11, [EU:C:2011:734](#)).

⁴⁸ Sodba z dne 8. marca 2011 (veliki senat), Ruiz Zambrano (C-34/09, [EU:C:2011:124](#)).

avstrijski upravni organi trenutno odloča o velikem številu podobnih zadev in da je treba v bližnji prihodnosti pričakovati porast takih zadev zaradi sodbe Ruiz Zambrano⁴⁹.

Predsednik Sodišča je odločil, da se predlogu za uporabo hitrega postopka predhodnega odločanja ugodi. Za to je najprej opozoril, da je pravica do spoštovanja družinskega življenja ena od temeljnih pravic, ki so varovane v pravnem redu Skupnosti, in da je bila potrjena v členu 7 Listine. Nato je poudaril, da bo lahko z odgovorom Sodišča na postavljena vprašanja odpravljena negotovost položaja tožečih strank iz postopka v glavni stvari in da bo zato odgovor, podan v zelo kratkem roku, prispeval k hitrejši odpravi te negotovosti, ki jim preprečuje normalno družinsko življenje.

Sklep z dne 6. maja 2014, G. (C-181/14, [EU:C:2014:740](#))

„Hitri postopek“

Sodišče je v tej že predstavljeni zadevi⁵⁰ zavrnilo predlog predložitvenega sodišča za uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja. Vendar je predsednik Sodišča odločil, da se za to zadevo po uradni dolžnosti uporabi hitri postopek predhodnega odločanja. Menil je namreč, da je ta uporaba potrebna, kadar je nadaljnje pridržanje osebe odvisno izključno od tega, kako bo odgovorjeno na vprašanje predložitvenega sodišča. Glede tega je zlasti opozoril, da člen 267, četrti odstavek, PDEU določa, da Sodišče, če postopek pred nacionalnim sodiščem teče glede osebe, ki ji je odvzeta prostost, odloča v najkrajšem možnem roku.

Sklep z dne 5. junija 2014, Sánchez Morcillo in Abril García (C-169/14, [EU:C:2014:1388](#))

„Hitri postopek“

V obravnavani zadevi sta fizični osebi od banke dobili kredit, ki je bil zavarovan s hipoteko na njuno glavno stanovanje. Zaradi neizpolnitve obveznosti plačevanja mesečnih obrokov za vračilo tega kredita je bil začet postopek izvršbe na podlagi hipoteke za prisilno prodajo zadevnih nepremičnin. Zadevni osebi sta nato vložili ugovor zoper to izvršbo, po njegovi zavrnitvi pa pritožbo pri Audiencia Provincial de Castellón (provincialno sodišče v Castellónu, Španija).

⁴⁹ Sodba z dne 8. marca 2011 (veliki senat), Ruiz Zambrano (C-34/09, [EU:C:2011:124](#), točke 12, 13 in 15).

⁵⁰ Glej zgoraj razdelek „1. Področje uporabe nujnega postopka predhodnega odločanja“ v delu I tega prikaza, naslovljenem „Nujni postopek predhodnega odločanja“.

To sodišče je navedlo, da medtem ko je v španskem pravdnem postopku⁵¹ dovoljena pritožba zoper odločbo, s katero se postopek izvršbe na podlagi hipoteke ustavi, ker je bilo ugovoru dolžnika ugodeno, pa nasprotno ni dovoljena pritožba dolžnika, katerega ugovor je bil zavržen, zoper sodbo sodišča prve stopnje, s katero se odredi nadaljevanje postopka prisilne izvršbe. Navedeno sodišče pa je podvomilo o združljivosti te nacionalne ureditve s ciljem varstva potrošnikov, ki se uresničuje z Direktivo 93/13⁵², in s pravico do učinkovitega pravnega sredstva, ki je priznana v členu 47 Listine. V zvezi s tem je poudarilo, da bi se možnost dolžnikov za vložitev pritožbe lahko izkazala še za toliko bolj odločilno, ker je bilo mogoče nekatere pogoje iz zadevne kreditne pogodbe šteti za nepoštene v smislu Direktive 93/13.

Audiencia Provincial de Castellón (provincialno sodišče v Castellónu) je v tem okviru predlagalo uporabo hitrega postopka predhodnega odločanja, pri čemer je poudarilo, da bi imel lahko odgovor Sodišča pomembne posledice za postopke v Španiji. V okviru gospodarske krize so bili namreč v zvezi z izjemno velikim številom fizičnih oseb sprejeti ukrepi izvršbe na podlagi hipoteke na njihova stanovanja. Poleg tega, natančneje glede tožečih strank iz postopka v glavni stvari, vloženi ugovor nima odložilnega učinka, zato bi bile lahko njune nepremičnine prodane na dražbi še pred odločitvijo Sodišča.

Predsednik Sodišča je navedel, da iz ustaljene sodne prakse res izhaja, da številnost oseb ali pravnih položajev, na katere bi se lahko nanašala odločba, ki jo mora izdati predložitveno sodišče, potem ko je pri Sodišču vložilo predlog za sprejetje predhodne odločbe, kot taka ni izjemna okoliščina, ki bi lahko upravičila uporabo hitrega postopka predhodnega odločanja. Vendar v obravnavani zadevi poleg števila zadevnih dolžnikov tveganje za lastnika, da bi izgubil svoje glavno stanovanje, postavlja njega in njegovo družino v še posebej občutljiv položaj. To okoliščino poslabšuje dejstvo, da bi v primeru, da bi se izkazalo, da postopek izvršbe temelji na kreditni pogodbi, ki vsebuje nepoštene pogoje, katerih ničnost ugotovi nacionalno sodišče, ničnost s tem povezanega postopka izvršbe oškodovanemu dolžniku zagotovila zgolj odškodninsko varstvo, ne bi pa omogočila ponovne vzpostavitve prejšnjega stanja, v katerem je bil ta lastnik svojega stanovanja. Predsednik Sodišča je ob upoštevanju teh okoliščin in dejstva, da lahko odgovor Sodišča v najkrajšem možnem roku občutno omeji tveganje izgube glavnega stanovanja zadevnih oseb, ugodil predlogu za uporabo hitrega postopka predhodnega odločanja.

⁵¹ Ley 1/2013, de medidas para reforzar la protección a los deudores hipotecarios, reestructuración de deuda y alquiler social (zakon 1/2013 o ukrepih za okrepitev zaščite hipotekarnih dolžnikov, prestrukturiranju terjatev in oddaji socialnih stanovanj v najem) z dne 14. maja 2013 (BOE št. 116 z dne 15. maja 2013, str. 36373), s katerim se je spremenil Ley de enjuiciamiento civil (zakonik o civilnem postopku) z dne 7. januarja 2000 (BOE št. 7 z dne 8. januarja 2000, str. 575), ta zakon pa je bil spremenjen z decreto-ley 7/2013 de medidas urgentes de naturaleza tributaria, presupuestarias y de fomento de la investigación, el desarrollo y la innovación (uredba-zakon 7/2013 o nujnih davčnih in proračunskih ukrepih ter spodbujanju raziskav, razvoja in inovacij) z dne 28. junija 2013 (BOE št. 155 z dne 29. junija 2013, str. 48767).

⁵² Direktiva 93/13/EGS.

*Sklep z dne 1. februarja 2016, Davis in drugi (C-698/15, [EU:C:2016:70](#))*⁵³

„Hitri postopek“

V obravnavani zadevi so fizične osebe izpodbijale zakonitost britanske ureditve⁵⁴, na podlagi katere je bil Secretary of State for the Home Department (minister za notranje zadeve, Združeno kraljestvo) pooblaščen, da javnim telekomunikacijskim operaterjem odredi shranjevanje vseh podatkov o elektronskih komunikacijah za največ dvanajst mesecev, vendar je bila izključena hramba vsebine teh komunikacij. Po mnenju teh oseb navedena nacionalna ureditev ni bila združljiva s členoma 7 in 8 Listine ter ni spoštovala zahtev iz sodbe Digital Rights Ireland in drugi⁵⁵, v kateri je Sodišče Direktivo 2006/24⁵⁶ razglasilo za neveljavno. Njihovim tožbam je bilo na prvi stopnji ugodeno, zato je minister za notranje zadeve vložil pritožbo pri Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (pritožbeno sodišče (Anglija in Wales) (civilni oddelek), Združeno kraljestvo). Zadnjenavedeno sodišče je nato Sodišču postavilo več vprašanj v zvezi s pomenom sodbe Digital Rights Ireland in drugi⁵⁷.

Predložitveno sodišče je v tem okviru vložilo tudi predlog uporabo hitrega postopka predhodnega odločanja. V njegovo utemeljitev je navedlo, da, prvič, bi bilo ta predlog za sprejetje predhodne odločbe zaželeno združiti ali obravnavati vzporedno z zadevo Tele2 Sverige (C-203/15), v kateri je takrat potekal postopek pred Sodiščem. Drugič, navedlo je, da bi morala zadevna britanska ureditev prenehati veljati 31. decembra 2016 in da obstaja nejasnost glede tega, kakšen pomen ima sodba Digital Rights Ireland in drugi⁵⁸ za kakršno koli zakonodajo, ki jo države članice lahko sprejmejo na področju hrambe podatkov o elektronskih komunikacijah.

Predsednik Sodišča je ugotovil, da bi lahko zadevna ureditev pomenila hud poseg v temeljni pravici iz členov 7 in 8 Listine, in ocenil, da bi bile z odgovorom, podanim v kar najkrajšem času, dejansko lahko odpravljene negotovosti, ki jih je izrazilo predložitveno sodišče v zvezi s tem morebitnim posegom in njegovo morebitno upravičenostjo. Poleg tega je po mnenju predsednika Sodišča tudi trajanje veljavnosti navedene ureditve glede na duh sodelovanja, ki je značilen za odnose med sodišči držav članic in Sodiščem, upravičevalo nujnost odgovora. Predsednik Sodišča je iz teh razlogov odločil, da se za to zadevo uporabi hitri postopek predhodnega odločanja.

⁵³ Glej tudi sodbo z dne 21. decembra 2016 (veliki senat), Tele2 Sverige ter Watson in drugi (C-203/15 in C-698/15, [EU:C:2016:970](#)).

⁵⁴ Data Retention and Investigatory Powers Act 2014 (zakon o hrambi podatkov in preiskovalnih pooblastilih iz leta 2014).

⁵⁵ Sodba z dne 8. aprila 2014 (veliki senat), Digital Rights Ireland, (C-293/12 in C-594/12, [EU:C:2014:238](#)).

⁵⁶ Direktiva 2006/24/ES.

⁵⁷ Sodba z dne 8. aprila 2014 (veliki senat), Digital Rights Ireland, (C-293/12 in C-594/12, [EU:C:2014:238](#)).

⁵⁸ Sodba z dne 8. aprila 2014 (veliki senat), Digital Rights Ireland, (C-293/12 in C-594/12, [EU:C:2014:238](#)).

1.6. Materialno pomanjkanje

Sodba z dne 15. julija 2021 (veliki senat), The Department for Communities in Northern Ireland (C-709/20, [EU:C:2021:602](#))

„Predhodno odločanje – Državljanstvo Unije – Državljan države članice, ki ni ekonomsko aktiven in prebiva na podlagi nacionalnega prava na ozemlju druge države članice – Člen 18, prvi odstavek, PDEU – Prepoved diskriminacije na podlagi državljanstva – Direktiva 2004/38/ES – Člen 7 – Pogoji za pridobitev pravice do prebivanja nad tri mesece – Člen 24 – Dajatve socialne pomoči – Pojem – Enako obravnavanje – Sporazum o izstopu Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska – Prehodno obdobje – Nacionalna določba, ki izključuje upravičenost državljanov Unije, ki imajo na podlagi nacionalnega prava pravico do prebivanja za določen čas, do dajatve socialne pomoči – Listina Evropske unije o temeljnih pravicah – Členi 1, 7 in 24“

V obravnavanem primeru je zadevna oseba z dvojnim državljanstvom, hrvaškim in nizozemskim, od leta 2018 živela v Združenem kraljestvu, ne da bi tam opravljala ekonomsko dejavnost, s svojim partnerjem, nizozemskim državljanstvom, in njunima otrokoma, dokler se ni preselila v varno hišo za ženske. Zadnjenavedena oseba ni imela nobenih sredstev.

Home Office (ministrstvo za notranje zadeve, Združeno kraljestvo) ji je 4. junija 2020 na podlagi nove britanske ureditve, ki se uporablja za državljane Unije, ki prebivajo v tej državi, in je bila uvedena v okviru izstopa Združenega kraljestva iz Unije, podelil pravico do začasnega prebivanja v Združenem kraljestvu. 8. junija 2020 je na Severnem Irskem zaprosila za socialno dajatev, imenovano univerzalni prejemek (Universal Credit), vendar je bila njena vloga zavrnjena, saj so bili z nacionalno ureditvijo državljani Unije, ki imajo pravico do prebivanja, podeljeno na podlagi nove ureditve, izključeni iz kategorije potencialnih upravičencev do univerzalnega prejema.

Appeal Tribunal (Northern Ireland) (pritožbeno sodišče za Severno Irsko, Združeno kraljestvo), pri katerem je bilo vloženo pravno sredstvo zoper to zavrnitev, se je nato spraševalo o morebitni nezdržljivosti britanskega zakona o univerzalnem prejemu s prepovedjo diskriminacije na podlagi državljanstva, ki je določena v členu 18, prvi odstavek, PDEU.

V tem okviru je navedeno sodišče predlagalo uporabo hitrega postopka predhodnega odločanja, pri čemer se je sklicevalo na očitno nujnost zadeve in težak finančni položaj zadevne osebe.

Predsednik Sodišča je predlogu za uporabo hitrega postopka predhodnega odločanja ugodil, pri čemer se je oprl na materialno pomanjkanje zadevne osebe in njenih otrok ter na njeno nemožnost, da na podlagi nacionalnega prava prejema dajatve socialne pomoči.

1.7. Nevarnost hude okoljske škode

*Sklep z dne 13. aprila 2016, Pesce in drugi (C-78/16 in C-79/16, [EU:C:2016:251](#))*⁵⁹

„Hitri postopek“

Servizio Agricoltura della Regione Puglia (služba za kmetijstvo dežele Apulija, Italija) je zaradi preprečitve širjenja bakterije *Xylella fastidiosa* več lastnikom kmetijskih zemljišč odredila, naj na svojem ozemlju posekajo oljke, ki so se štejele za okužene s to bakterijo, in vse gostiteljske rastline v polmeru 100 metrov okrog teh oljk. Navedeni lastniki so nato vložili tožbe za razglasitev ničnosti teh sklepov za odstranitev, ker naj bi bil Izvedbeni sklep 2015/789⁶⁰, na katerem so ti sklepi temeljili, v nasprotju z načelom sorazmernosti in previdnostnim načelom ter naj ne bi bil obrazložen.

Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (deželno upravno sodišče za Lacij, Italija), ki je odločalo o teh tožbah, je odločilo, da se izvršitev zadevnih nacionalnih ukrepov začasno prekine in da se Sodišču postavi vprašanje o skladnosti Izvedbenega sklepa 2015/789 s pravom Unije.

Navedeno sodišče je tudi predlagalo, naj se njegov predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po hitrem postopku predhodnega odločanja. V utemeljitev tega predloga je poudarilo resnost posledic, ki bi nastale z izvršitvijo sklepov o odstranitvi rastlin in ki bi povzročile škodo ne le tožečim strankam iz postopka v glavni stvari, ampak tudi celotni pokrajini, gospodarski dejavnosti, kakovosti podtalnih vod, agroživilski verigi in javnemu zdravju. Teh sklepov naj prav tako ne bi bilo mogoče opredeliti kot začasne, saj naj bi dokončno in nepovratno vplivali na ekosistem zadevnih rastlin.

Predsednik Sodišča je odločil, da se predlogu za uporabo hitrega postopka predhodnega odločanja ugodi. V zvezi s tem je ugotovil, da bi na eni strani podaljšanje odloga izvršitve zadevnih sklepov o odstranitvi rastlin lahko prispevalo k širjenju bakterije *Xylella* v Uniji ter da bi na drugi strani izvršitev teh sklepov lahko imela nepopravljive posledice za ekosistem in povzročila nepovratno škodo tožečim strankam.

Sklep z dne 11. oktobra 2017, Komisija/Poljska (C-441/17, [EU:C:2017:794](#))

„Hitri postopek“

Komisija je Sodišču predlagala, naj ugotovi, da Republika Poljska ni izpolnila nekaterih obveznosti, ki jih ima na podlagi direktiv 92/43⁶¹ (tako imenovana Direktiva o habitatih)

⁵⁹ Glej tudi sodbo z dne 9. junija 2016, Pesce in drugi (C-78/16 in C-79/16, [EU:C:2016:428](#)).

⁶⁰ Izvedbeni sklep Komisije (EU) 2015/789 z dne 18. maja 2015 glede ukrepov za preprečevanje vnosa organizma *Xylella fastidiosa* (Wells in drugi) v Unijo in njegovega širjenja znotraj Unije (UL 2015, L 125, str. 36).

⁶¹ Direktiva 92/43/EGS.

in 2009/147⁶² (tako imenovana Direktiva o pticah), zaradi ukrepov za gospodarjenje z gozdovi, predvidenih v gozdu Puszcza Białowieska (Beloveška pušča), ki je eden od najbolje ohranjenih naravnih gozdov v Evropi, vpisan na seznam svetovne dediščine Organizacije Združenih narodov za izobraževanje, znanost in kulturo (Unesco). Natančneje, Minister Środowiska (minister za okolje, Poljska) je namreč s sklicevanjem na širjenje škodljive žuželke (osmerozobi smrekov lubadar) odobril spremembo gozdnogospodarskega načrta, na podlagi katere je mogoče obsežnejše izkoriščanje gozda, in ukrepe na območjih, na katerih je bil do tedaj izključen vsakršen poseg. V tem okviru se je začelo odstranjevanje številnih dreves.

V tej zadevi je, prvič, predsednik Sodišča že sprejel predlog Komisije, naj se ta zadeva obravnava prednostno. Drugič, podpredsednik je na podlagi člena 160(7) Poslovnika Sodišča odredil Republiki Poljski, naj prekine izvrševanje zadevnih ukrepov gospodarjenja z gozdom do razglasitve sklepa, s katerim se bo končal postopek za izdajo začasne odredbe, ki ga je začela Komisija⁶³. Predsednik Sodišča je kljub temu odločil tudi, da se po uradni dolžnosti uporabi hitri postopek. V zvezi s tem je ugotovil, da je v sporu med Komisijo in Republiko Poljsko izkazan obstoj takojšnje in potencialno hude okoljske nevarnosti. Po eni strani bi namreč v skladu z navedbami Republike Poljske nadaljnji odlog izvršitve navedenih ukrepov gospodarjenja z gozdom lahko prispeval k širjenju škodljive žuželke, ki bi globoko prizadelo ekosistem Beloveške pušče in zato povzročilo okoljsko škodo, ki bi lahko pomenila neposredno grožnjo za življenje in zdravje ljudi. Po drugi strani bi v skladu z navedbami Komisije izvršitev teh ukrepov lahko imela nepovratne posledice za naravne habitate in živalske vrste, na katere se nanašata direktivi o habitatih in o pticah, za ohranitev katerih je bilo določeno območje Natura 2000 Puszcza Białowieska. Predsednik Sodišča je v teh okoliščinah ugotovil, da bi lahko odgovor v zvezi s skladnostjo teh ukrepov gospodarjenja z gozdovi s pravom Unije, podan v kar najkrajšem času, zmanjšal nevarnosti, ki bi bile lahko posledica bodisi nadaljnega odloga izvršitve bodisi izvršitve teh ukrepov.

1.8. Nevarnost nekaznovanosti v velikem številu zadev

Sodba z dne 21. decembra 2021 (veliki senat), Euro Box Promotion in drugi (C-357/19, C-379/19, C-547/19, C-811/19 in C-840/19, [EU:C:2021:1034](#))

„Predhodno odločanje – Odločba 2006/928/ES – Mehanizem za sodelovanje in preverjanje napredka Romunije pri izpolnjevanju posebej določenih meril na področjih reforme pravosodja in boja proti korupciji – Narava in pravni učinki – Zavezujoča narava za Romunijo – Pravna država – Neodvisnost sodnikov – Člen 19(1), drugi pododstavek, PEU – Člen 47 Listine Evropske unije o

⁶² Direktiva 2009/147/ES.

⁶³ Glej v nadaljevanju razdelek z naslovom „2. Razmerje med hitrim postopkom v okviru tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti in začasnimi odredbami, sprejetimi v postopku za izdajo začasne odredbe“ v delu II tega prikaza, naslovljenem „Hitri postopek“.

temeljnih pravicah – Boj proti korupciji – Zaščita finančnih interesov Unije – Člen 325(1) PDEU – Konvencija ZFI – Kazenski postopki – Odločbe Curtea Constituțională (ustavno sodišče, Romunija) v zvezi z zakonitostjo izvajanja nekaterih dokazov in sestave sodnih senatov na področju hude korupcije – Obveznost nacionalnih sodišč, da zagotovijo polni učinek odločb Curtea Constituțională (ustavno sodišče) – Disciplinska odgovornost sodnikov v primeru nespoštovanja teh odločb – Pooblastilo, da se ne uporabijo odločbe Curtea Constituțională (ustavno sodišče), ki niso skladne s pravom Unije – Načelo primarnosti prava Unije“

V zadevah C-357/19, C-547/19, C-811/19 in C-840/19 je Înalta Curte de Casație și Justiție (vrhovno kasacijsko sodišče, Romunija, v nadaljevanju: VKS) obsodilo več oseb, med njimi nekdanje poslance in ministre, za kazniva dejanja goljufije na področju DDV in korupcije ter trgovanja z vplivom, zlasti v zvezi z upravljanjem evropskih sredstev. Curtea Constituțională (ustavno sodišče, Romunija) je te odločbe razveljavilo zaradi nezakonite sestave sodnih senatov, ker naj bi na eni strani v zadevah, v katerih je VKS odločalo na prvi stopnji, morala odločati sestava, specializirana na področju korupcije, in ker naj bi na drugi strani morali biti vsi sodniki sestave v zadevah, v katerih je VKS odločalo v pritožbenem postopku, določeni z žrebom.

V zadevi C-379/19 je bil pri Tribunalul Bihor (okrožno sodišče v Bihorju, Romunija) uveden kazenski postopek zoper več oseb, obtoženih kaznivih dejanj korupcije in trgovanja z vplivom. V okviru zahteve za izločitev dokazov se je navedeno sodišče soočalo z uporabo sodne prakse ustavnega sodišča, ki je zbiranje dokazov v kazenskih zadevah, izvedeno ob sodelovanju romunske obveščevalne službe, razglasilo za neustavno, zaradi česar je bilo treba zadevne dokaze retroaktivno izločiti iz kazenskega postopka.

Spori o glavni stvari iz teh zadev se umeščajo v nadaljevanje reforme pravosodja na področju boja proti korupciji v Romuniji, ki je že bila predmet predhodne sodbe Sodišča⁶⁴. Predložitveni sodišči sta se spraševali, ali bi se lahko z uporabo sodne prakse, ki izhaja iz različnih odločb Curtea Constituțională a României (ustavno sodišče) v zvezi s pravili kazenskega postopka, ki se uporabljajo na področjih goljufije in korupcije, kršilo pravo Unije, zlasti določbe tega prava, ki se nanašajo na zaščito finančnih interesov Unije, jamstvo neodvisnosti sodnikov in vrednoto pravne države ter načelo primarnosti prava Unije.

Predložitveni sodišči v zadevah C-357/19, C-379/19, C-811/19 in C-840/19 sta predlagali uporabo hitrega postopka predhodnega odločanja, pri čemer sta trdili, da položaj obdolžencev v okviru postopkov v glavni stvari zahteva hiter odgovor. Zlasti v zvezi z zadevami C-357/19, C-811/19 in C-840/19 sta prav tako navedli, da bi bila lahko zaradi izteka časa ogrožena morebitna izvršitev kazni.

⁶⁴ Sodba z dne 18. maja 2021, Asociația „Forumul Judecătorilor din România” in drugi (C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 in C-397/19, [EU:C:2021:393](#)).

Sodišče je v zvezi z zadevama C-357/19 in C-379/19, odločilo, da temu predlogu ni treba ugoditi. Vendar je predsednik Sodišča odločil, da se ti zadevi v skladu s členom 53(3) Poslovnika obravnavata prednostno.

V zvezi z zadevama C-811/19 in C-840/19 pa je predsednik Sodišča navedel, da ti zadevi, obravnavani skupaj z zadevama C-357/19 in C-379/19, kažeta na to, da pri romunskih sodiščih obstaja negotovost glede razlage in uporabe prava Unije v številnih zadevah s področja kazenskega prava, v katerih se obravnava iztek zastaralnega roka in s tem tveganje nekaznovanosti. V teh okoliščinah in glede na trenutno stanje zadev C-357/19, C-379/19 in C-547/19, v katerih so se postavljala podobna vprašanja v zvezi z razlago prava Unije, je predsednik Sodišča odločil, da se bosta zadevi C-811/19 in C-840/19 obravnavali po hitrem postopku.

2. Razmerje med hitrim postopkom v okviru tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti in začasnimi odredbami, sprejetimi v postopku za izdajo začasne odredbe

Sklep z dne 11. oktobra 2017, Komisija/Poljska (C-441/17, [EU:C:2017:794](#))

„Hitri postopek“

Kot je bilo predstavljeno zgoraj,⁶⁵ je Komisija proti Republiki Poljski vložila tožbo zaradi neizpolnitve obveznosti, s katero je predlagala, naj se ugotovi, da zadnjenavedena ni izpolnila obveznosti, ki jih ima na podlagi direktiv o habitatih in o pticah. Komisija je v tem okviru vložila predlog za izdajo začnih odredb na podlagi člena 279 PDEU in člena 160(2) Poslovnika Sodišča do meritorne odločitve Sodišča.

Komisija je v skladu s členom 160(7) navedenega poslovnika Sodišča predlagala tudi, naj se te začasne odredbe izdajo, še preden Republika Poljska predstavi svoja stališča, zaradi nevarnosti hude in nepopravljive škode za habitate in celovitost območja Natura 2000 Puszcza Białowieska. Podpredsednik Sodišča je temu predlogu ugodil in Republiki Poljski odredil, naj prekine zadevne dejavnosti gospodarjenja z gozdom do razglasitve sklepa, s katerim se bo končal postopek za izdajo začasne odredbe (sklep z dne 27. julija 2017, Komisija/Poljska, C-441/17 R, [EU:C:2017:622](#)), razen če bi to pomenilo grožnjo za javno varnost.

Predsednik Sodišča je v zvezi z razmerjem med predlogom za izdajo začasne odredbe in hitrim postopkom, ki ga uporabi predsednik Sodišča po uradni dolžnosti, navedel, da sicer Sodišče še naprej odloča o predlogu za izdajo začasne odredbe, vendar da namen tega predloga in pogoji, v katerih je ta podan, niso enaki kot v primeru hitrega postopka.

⁶⁵ Glej zgoraj razdelek „1.7. Nevarnost hude okoljske škode“ v delu II tega prikaza, naslovljenem „Hitri postopek“.

V obravnavani zadevi pa je bilo izkazano, da – brez poseganja v sklep, s katerim se bo končal postopek za izdajo začasne odredbe – narava te zadeve upravičuje uporabo hitrega postopka (glede navedenih razlogov glej zgoraj razdelek „1.7. Nevarnost hude okoljske škode“).

Sklep z dne 15. novembra 2018, Komisija/Poljska (C-619/18, [EU:C:2018:910](#))

„Hitri postopek“

Kot je bilo predstavljeno zgoraj,⁶⁶ je Komisija proti Republiki Poljski vložila tožbo zaradi neizpolnitve obveznosti, s katero je predlagala, naj se ugotovi, da ta s sprejetjem nedavnega zakona o Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče, Poljska) ni izpolnila obveznosti, ki jih ima na podlagi člena 19(1), drugi pododstavek, PEU in člena 47 Listine. Komisija je v tem okviru vložila predlog za izdajo začasnih odredb na podlagi člena 279 PDEU in člena 160(2) Poslovnika Sodišča do meritorne odločitve Sodišča.

Komisija je v skladu s členom 160(7) navedenega poslovnika Sodišča predlagala tudi, naj se te začasne odredbe zaradi neposredne nevarnosti hude in nepopravljive škode za načelo učinkovitega sodnega varstva v okviru uporabe prava Unije izda, še preden Poljska predstavi svoja stališča. Podpredsednica Sodišča je temu predlogu ugodila. Tako je Republiki Poljski odredila, naj nemudoma in do razglasitve sklepa, s katerim se bo končal postopek za izdajo začasne odredbe, prvič, prekine uporabo nekaterih določb zakona o Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče), drugič, sprejme vse potrebne ukrepe za zagotovitev, da lahko sodniki Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče), na katere se navedeni zakon nanaša, opravljajo svoj mandat na istem delovnem mestu, hkrati pa uživajo isti status in pravice ter so deležni istih pogojev za zaposlitev, ki so zanje veljali na dan, ko je začel veljati ta zakon, tretjič, ne sprejme nobenega ukrepa za imenovanje sodnikov Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) in nobenega ukrepa za imenovanje novega prvega predsednika tega sodišča ali za imenovanje osebe, pristojne za vodenje tega sodišča namesto prvega predsednika, ter četrtič, Komisijo vsak mesec obvešča o vseh ukrepih, sprejetih za uskladitev s tem sklepom (sklep z dne 19. oktobra 2018, Komisija/Poljska, C-619/18 R, [EU:C:2018:852](#)).

Predsednik Sodišča je v zvezi z razmerjem med predlogom za izdajo začasne odredbe in hitrim postopkom, ki ga uporabi predsednik Sodišča po uradni dolžnosti, navedel, da sicer Sodišče še naprej odloča o predlogu za izdajo začasne odredbe, vendar je podpredsednica Sodišča na predlog Komisije sprejela začasne odredbe, ki učinkujejo do razglasitve sklepa, s katerim se bo končal postopek za izdajo začasne odredbe. Predsednik Sodišča je zato navedel, da če bo Sodišče v sklepu, ki bo sprejet, ohranilo začasne odredbe, ki jih je izdalo do njegovega sprejetja, bo tudi v interesu Republike Poljske, da se postopek v glavni stvari v tej zadevi konča v kar najkrajšem času, da se

⁶⁶ Glej zgoraj razdelek „1.2. Posebej resna pravna negotovost, ki je predmet predhodnega odločanja“ v delu II tega prikaza, naslovljenem „Hitri postopek“.

odpravijo navedene odredbe in se dokončno odloči o vprašanjih, ki se postavljajo v tej zadevi. Predsednik Sodišča je poleg tega poudaril, da namen predloga za izdajo začasnih odredb in pogoji, v katerih je ta podan, niso enaki kot v primeru hitrega postopka. V obravnavani zadevi pa je bilo izkazano, da – brez poseganja v sklep, s katerim se bo končal postopek za izdajo začasnih odredb – narava te zadeve upravičuje uporabo hitrega postopka (iz razlogov, ki so navedeni zgoraj v razdelku „1.2. Posebej resna pravna negotovost, ki je predmet predhodnega odločanja“).

SODIŠČE
EVROPSKE UNIJE

Direktorat za raziskave in dokumentacijo

September 2024